

T. Lobsang RAMPA
(The Cave of the Ancients)
Grotten fra den fjerne fortid

(Hulen fra old-tiden)

- (Opprinnelig publisert i 1963)

Et lite glimt inn i fortidens historie for Jorden og et folk som gjemte spesielt teknisk utstyr som til denne dag er forblitt skjult. Lobsang med sin Guide eller leder; den store *Lama Mingyar Dondup*, reiser for å besøke stedet der denne teknologien var skjult og så med egne øyne dette vidunderlige utstyret. Denne teknologien venter for de som kan bruke den til beste for menneskeheten, og den tiden nærmer seg.

(ordet 'chela' gjentas her ofte i denne boka og er ikke alltid oversatt under – men betyr noe slikt som ung disippel)

FORORD

Dette er en bok om det okkulte og om menneskets skjulte krefter. Det er en enkel bok i den betydning at det ikke er noen "fremmedord", ikke sanskrit, ingenting av dødt språk. Den 'vanlige mann' ønsker å vite ting, ikke å gjette ord som den vanlige forfatter heller ikke forstår! Hvis en forfatter kjenner sin jobb kan han skrive på engelsk uten å skjule manglende kunnskap ved bruk av fremmed språk.

Mange mennesker blir fanget opp i 'tulle-uttrykk'. Livs-lovene er faktisk enkle; det er ikke nødvendig i det hele tatt å kle dem opp i mystiske sekter eller pseudo-religioner. Det er heller ikke behov for noen å hevde "guddommelige åpenbaringer." ALLE kan ha samme "åpenbaringer", hvis de jobber for det.

Ingen religion har nøklene til himmelen, heller ikke vil man alltid være forbannet fordi man går inn i en kirke med hatten på, i stedet for med skoene av. I Tibets klostre finnes inskripsjonen "Tusen munk, tusen religioner." Tro hva du vil, hvis det inspirerer deg og "handle som du vil bli behandlet selv".

Noen sier at indre kunnskap kan bare oppnås ved å bli med i den eller den sekt, med betaling av betydelig pengestøtte også. Livslovene sier: "Let, så skal dere finne."

Denne boken er frukten av et langt liv, trening hentet fra et av de større klostre i Tibet og fra krefter som ble ervervet ved hjelp av å holde seg svært nær til den naturgitte lovene. Dette er kunnskap undervist av de gamle, er skrevet inn i pyramidene i Egypt, i de høye templer i Andesfjellene og i det største av biblioteker med okkult kunnskap i verden, i fjellene i Tibet.

T. Lobsang RAMPA

bildet t.h. er tatt fra dette Chakpori klosteret, Lobsang Rampas 'hjem' - dvs. nærbilde/utsikten derfra t.h. imot Potala. Chakpori klostere, t.v, ble ødelagt av kineserne i -59 da de invaderte Lhasa.

KAPITTEL ETT

Kvelden var varm, deilig, uvanlig varm for årstiden. Forsiktig steg den søte duften av røkelse i den vindstille luft og ga ro i våre sinn. Langt unna gikk solen ned i en flamme av skjønnhet bak de høye toppene i Himalaya og farget de snøkleddede fjelltopper i en blodrød glød, som om det varslet det blod som skulle skylle gjennom Tibet i dagene som skulle komme. Skygger som stadig ble lengre, krøp sakte mot byen Lhasa fra de to toppene i Potala og vårt eget Chakpori. Til høyre under oss kom et forsinket følge av handelsmenn fra India på deres vei til Pargo Kaling eller Vest-Porten. Den siste av de fromme pilegrimer hastet avsted med usømmelig hastverk på deres vei langs 'Lingkor veien', som om han var redd for å bli innhentet av det fløyelsmørke, som raskt nærmet seg i den kommende natt.

Kyi Chu, eller 'Den Glade Elv', fløt lystig på sin endeløse ferd mot havet og kastet fra seg lysglimt som en hyllest til den døende dag. Byen Lhasa ble fylt med den gylne gløden av de mange smør-lamper. Fra den nærliggende Potala hørtes en trompet på slutten av dagen, som et rullende ekko utover over dalen, mens det ble kastet tilbake mellom bergflatene og kom tilbake med endret klang.

Jeg stirret på den kjente scenen og stirret over på Potala. Det blinket av lys i hundrevis av vinduer, mens munker av alle grader gikk omkring med sine gjøremål på slutten av dagen. På toppen av den enorme bygningen, ved de gylne graver, sto en skikkelse i ensom tilbaketrunkethet og betraktet dette. Mens de siste strålene fra solen sank ned under fjellkjeden, hørtes en trompet igjen og lyden av dyp chanting steg opp fra tempelet nedenfor. Raskt falmet de siste restene av lys; raskt ble stjernene på himmelen som flammende juveler satt i en lilla bakgrunn. En meteor blinket over himmelen og brant inn i et siste utbrudd av flammende prakt, før den falt til jorden som røk og støv.

"En vakker natt, Lobsang!" sa en stemme jeg var glad i. "En vakker natt, ja," svarte jeg da jeg raskt kom meg på føttene, slik at jeg kunne bøye meg for Lama Mingyar Dondup. Han satt ved siden av en vegg og gjorde tegn til meg om også å sitte ned. I det han pekte opp, sa han; forstår du at folk, du og jeg, kan se slik ut? Jeg stirret dumt på ham, hvordan kunne jeg se ut som stjerner på nattehimmelen? Lamaen var en stor mann, pen og med et edelt vesen. Likevel, var han ikke som en samling av stjerner. Han lo av meg med et undrende uttrykk. "Bokstavelig tenker du, som vanlig Lobsang, bokstavelig som vanlig," smilte han. "Jeg mente å antyde at ting ikke alltid er hva de synes. Hvis du skrev bønnen 'Om ! ma-ni pad-me Hum' med så store bokstaver at det fylte hele Lhasadalen, ville ikke folk være i stand til å lese det. Det ville være for stort for dem å kunne overskue." Han stoppet og så på meg for å være sikker på at jeg var med på hans forklaring og deretter fortsatte han: "På samme måte er det med stjernene" som er så store at vi ikke kan overskue hva de egentlig er."

Jeg så på ham som om han hadde mistet all fornuft. Stjernene som danner noe? De var - vel bare stjerner! Så tenkte jeg på det tullete å skrive så stort at det kunne fylle dalen, at det så ble uleselig på grunn av størrelsen. Den milde stemmen fortsatte: "Tenk at du krymper og krymper, blir så liten som et sandkorn. Hvordan skulle jeg se deg da? Tenk deg at du ble enda mindre, så liten *at et sandkorn ble så stort som en hel verden for deg*. Så hva ville du da se av meg? "Han stoppet og så gjennomtrengende på meg. "Vel? "Hva ville du se?"

Jeg satt der og gapte, hjernelammet ved tanken og med munnen åpen som en fisk nylig dratt opp av vannet.

"Du ville se, Lobsang, en gruppe vidt spredte verdener som svever i mørket. På grunn av din lille størrelse ville du se molekylene i kroppen din som separate verdener med enorm plass i mellom. Du vil se verdener roterer rundt verdener, ville se "soler" som var molekyler

av bestemte psykiske sentre. Du ville se et univers! "Hjernen min knirket. Jeg ville nesten sverge på at det der oppe over øyenbrynene mine ga fra seg et krampaktig grøss i forbindelse med all den innsats jeg gjorde for å følge med i all denne merkelige, men spennende kunnskap.

Guiden min, Lama Mingyar Dondup strakte seg fram og løftet forsiktig haken min. "Lobsang!" humret han, "Øynene dine krysser seg av anstrengelse for å følge meg." Han lente seg tilbake, lo, og ga meg tid å komme meg litt. Så sa han: "Se på materialet i din kappe. Føl på det! "Jeg gjorde det, men følte meg ganske dum der jeg stirret på det fillete, gamle plagget jeg hadde på meg. Lamaen sa: "Det er tøy, ganske jevnt å ta på. Du kan ikke se gjennom det. Men tenk å se gjennom det med et forstørrelses, glass som forstørret det 10 ganger. Tenk på de tykke tråder av yak ull, hver tråd ti ganger tykkere enn du ser det her. Du ville da være i stand til å se lyset mellom trådene. Men forstørr det en million ganger og du vil være i stand til "å ri en hest" gjennom det, bortsett fra at hver tråd da ville være for stor til å klatre over! "

Det virket fornuftig for meg nå, da det ble forklart. Jeg satt og tenkte, nikkende, da lamaen sa: "Som en skrøpelig gammel dame!"

"Sir!" sa jeg til slutt, "Så er da alt liv mengder rom strødd med verdener." "Ikke fullt så enkelt, "svarte han." Sett deg mer komfortabelt, så vil jeg fortelle deg litt om den innsikten/visdommen som vi oppdaget i 'fortidsgrotten' ('Cave of the Ancients').

" Grotten fra fortiden! "utbrøt jeg, full av ivrig nysgjerrighet." Du må fortelle meg om den og den ekspedisjonen!"

" Ja! Ja!" beroliget han meg." Det skal jeg, men først skal vi se på 'menneskene og livet' som man trodde det var i Atlantis i gamle dager"

Jeg var i hemmelighet langt mer interessert i 'grotten fra fortiden' som en ekspedisjon av høye lamaer hadde oppdaget og som inneholdt fantastiske lagre av kunnskap og gjenstander fra en tid da jorden var veldig ung. Ved å kjenne min guide så godt som jeg gjorde, visste jeg at det ville være nytteløst å forvente at han fortalte historien, *før* han var klar og det var han ikke ennå. Over oss skinte stjernene i all sin prakt, knapt nedtonet av den sjeldent rene

luft i Tibet. I templer og klostre forsvant lysene langsomt - et etter et. Langveis fra, båret på nattens luftstrømmer, kom klagende hyl av en hund og de svarende bjeff fra noen i landsbyen Shø under oss. Natten var rolig, merkelig stille og ingen skyer drev foran den nylig oppkommende månen. Bønneflaggene hang slappe og livløse på sine master. Fra et sted kom svak klikking av et bønnehjul fra fromme munk, sugerert i overtro og som ikke var klar over virkeligheten, der de snurret hjulet i forgjeves håp om gunst hos gudene. (jf. bildet satt inn her)

Lamaen, min guide, smilte til lyden og sa: "Til hver ifølge sin tro, til enhver etter hans behov. Staffasjen i de seremonielle religioner er en trøst for mange og vi skal ikke fordømme dem som ennå ikke har reist langt nok på veien og heller ikke er i stand til å stå uten krykker. Jeg skal fortelle for deg, Lobsang, om menneskets natur." Jeg følte meg veldig nær denne mannen, den eneste som noen gang hadde vist meg omtanke og kjærlighet. Jeg lyttet nøye for å rettferdiggjøre hans tro på meg. Vel, det var slik først, men snart fant jeg temaet å være fascinerende og da lyttet jeg med utilslørt iver.

"Hele verden er sammensatt av vibrasjoner, alt liv, alt det som er livløst, består av vibrasjoner. Selv det mektige Himalaya," sa lamaen,

"er bare en masse av frie partikler, der ingen partikler kan berøre andre. Verden eller universet består av små partikler av materie rundt om andre partikler og partikler av materie-virvler. Akkurat som vår egen sol har verdener sirkende rundt seg, men alltid holder seg på avstand og aldri berøres, er så alt som eksisterer bestående av virvlende verdener. "Han stoppet og stirret på meg, kanskje lurte han på om alt dette var utenfor min forståelse, men jeg kunne lett følge med.

Han fortsatte: "Spøkelsene vi klarsynte ser i tempelet er mennesker, levende mennesker, som har forlatt denne verden og kommet over i en tilstand hvor deres molekyler er så vidt spredt at "spøkelse" kan gå gjennom den tetteste vegg uten å berøre et eneste molekyl i veggen."

"Ærede mester," sa jeg, "hvorfor føler vi en kribling når et "spøkelse" passerer forbi oss?"

"Hvert molekyl, hver lille 'sol og planet-system' er omgitt av en elektrisk ladning, ikke den slags elektrisitet som mennesket genererer med maskiner, men en finere type. Elektrisiteten som vi ser skimrende over himmelen enkelte netter. Akkurat som jorden har nordlys, eller Aurora Borealis flimrende ved polene, så har også den minste partikkel sitt "nordlys."

"Et spøkelse som kommer for nær oss, skaper et mildt sjokk i vår aura og så får vi denne kriblingen."

Omkring oss var natten stille, ikke et vindpust som forstyrret roen; Det var en stillhet som man bare kan oppleve i land som Tibet. "Auraen da, det vi ser, er det en elektrisk ladning?" spurte jeg.

"Ja! svarte min guide Lama Mingyar Dondup. "I land utenfor Tibet, hvor ledninger leder elektrisk strøm med høye spenninger, som går over hele landet, er en 'korona-effekt' observert og gjenkjent av 'elektriske ingeniører'. I denne 'korona-effekten' ser ledningene ut til å være omgitt av en korona eller aura av blålig lys. Det er observert mest på mørke, tåkete netter, men er der selvfølgelig hele tiden, for de som kan se."

Han så tankefullt på meg. "Når du drar til Chungking for å studere medisin, vil du bruke et instrument som viser de elektriske bølgene i hjernen. Alt liv, alt som eksisterer, er elektrisitet og vibrasjoner."

"Nå er jeg forvirret!" svarte jeg, "for hvordan kan liv være vibrasjon og strøm? Jeg kan forstå det ene, men ikke begge deler."

"Men kjære Lobsang!" Lo lamaen, "det kan ikke være elektrisitet uten vibrasjon, uten bevegelse! Det er bevegelse som genererer elektrisitet, derfor er de to nært beslektet. "Han så mine rådville rynker og med sine telepatiske evner, leste han mine tanker." Nei!" sa han

"hvilken som helst tilfeldig vibrasjon vil kunne gjøre det! La meg si deg det på denne måten; forestill deg et virkelig stort musikalsk klaviatur som strekker seg herfra til uendelig. Vibrasjonen som vi anser som fast stoff, ville være representert ved en bestemt tone på klaveret. Den neste kan representere lydfrekvenser og den neste der igjen vil kunne representere syns-frekvenser. Andre toner vil indikere følelser, berøringssansen og ting som vi ikke har noen innsikt i, mens vi er på denne jorden. En hund kan høre høyere toner enn et menneske og et menneske kan høre lavere toner enn en hund. Ord kan sies til hunden i så høye toner som *den* kan høre, men et menneske ville ikke vite noe om det. Slik kan folk i den såkalte ånde verdenen kommunisere med dem som fortsatt er på jorden, når de har den spesielle klarhørsel-evnen."

Lamaen stoppet og lo lett, "Jeg holder deg vekk fra sengen, Lobsang men du skal ha morgenen fri for å bli frisk." Han pekte oppover mot stjernene som glitret så sterkt i den klare luft. "Siden jeg besøkte de gamles grotte og prøvde de fantastiske instrumentene der, instrumenter som har vært bevart intakt helt siden dagene i Atlantis, har jeg ofte moret meg med forskrudde idéer. Jeg liker å tenke på to små levende skapninger, mindre enn selv det minste virus. Det spiller ingen rolle hvilken form de har, bare vær enige om at de er intelligente og har super-super instrumenter. Se for deg at de står på en åpen plass i sin egen uendelige verden (akkurat som vi er i nå!) "Oi! Det er en vakker kveld, utbrøt jeg, mens jeg stirret intenst opp mot himmelen." Ja," svarte han, "det gjør at man lurer på meningen med livet, hva er vi, hvor skal vi? 'Jeg tenkte mens jeg stirret på stjernene som sveipte over himmelen i endeløse rekker. 'Verdener uten grenser, millioner, milliarder av dem. Jeg lurer på hvor mange av dem som er bebodd?'"

"Tøv! Helligbrøde! Latterlig! "Stotret Beh," du vet at det ikke er noe liv bortsett fra i denne vår verden, for forteller ikke prestene oss at vi er skapt i Guds bilde? Hvordan kan det være annet liv med mindre det er akkurat som oss. Nei, det er umulig, har du mistet vettet? "Ay mumlet til seg selv i dårlig humør, mens han skred videre. 'De kunne ta feil, vet du, de kunne ta feil! "Lama Mingyar Dondup smilte over mot meg og sa: "Jeg har også en oppfølger til det! Her er det:

"I et fjernt laboratorium, med en vitenskap utenkelig for oss, hvor mikroskoper med en fantastisk forstørrelses-evne var tilgjengelige, var to forskere i arbeid. En satt bøyd ved en benk, øynene limt til et super-sterkt mikroskop. Plutselig begynte han å skyve krakken bakover med en skraping mot polert gulv, 'Se, Chan!" ropte han til sin assistent, "Kom og se på dette! "Chan reiste seg, gikk over til sin assistent og satte seg ned foran mikroskopet." Jeg har en milliondel av et korn av blyulfid på lysbildet," sa sjefen, 'se på det!' Chan justerte kontrollene og plystret med forskrekket overraskelse. "Oi!" utbrøt han, "det er akkurat som å se på universet gjennom et teleskop. Stekende sol omgitt av planeter! Sjefen hans snakket vemodig: "Jeg lurer på om vi kan få stor nok forstørrelse til å se ned til en enkelt verden. Jeg lurer på om det er liv der?"

"Tull" sa Chan bryskt: "Selvfølgelig er det intet sansende liv der. Det kan det ikke være, for sier ikke prestene at vi er skapt i Guds bilde, så hvordan kan det være intelligent liv der?"

Over oss dro stjernene på sin uendelige og evige kurs. Med et smil reiste Lama Mingyar Dondup seg i sin kappe og tok fram en fyrstikkeske, som en skatt ført hele veien fra India. Sakte hentet han en fyrstikk og holdt den opp. "Jeg vil vise deg skapelsen, Lobsang!" sa han muntert. Bevisst dro han den over tenn-overflaten av esken og den blusset opp. Han holdt opp den brennende flisen. Så blåste han den ut! "

Skapelse og oppløsning, "sa han. "Det brennende fyrstikkhode utstrålte tusenvis av partikler som hver eksploderte og for bort fra sine nabo-partikler. Hver var en egen verden. Det hele var et univers. Dette universet døde, da flammen slukket. Kan du si at det ikke var noe liv i disse verdener?" Jeg så tvilende på ham, uten å vite hva jeg skulle si," Hvis de var verdener, Lobsang og hadde liv på seg, ville livet i denne verden ha vart i flere år-millioner. Er vi bare en antent fyrstikk? Lever vi her med våre gleder og sorger, det meste sorger og tenker at dette er den eneste verden? Tenk på det og vi vil snakke litt mer om det i morgen." Han reiste seg og forsvant for mine øyne.

Jeg stavret meg over taket og famlet i blinde etter toppen av stigen som fører ned. Våre stiger er forskjellige fra de som brukes i den vestlige verden og består av skår i stokker. Jeg fant det første hakket, det andre og det tredje. Så gled foten min, hvor noen hadde sølt smør fra en lampe. Jeg krasjet ned og landet ved foten i en haug av rot og så flere "stjerner" enn

det var på himmelen og fikk mange protester fra sovende munkere. En hånd dukket opp gjennom mørket og ga meg et slag som gjorde at klokken ringte i hodet. Raskt kom jeg meg på føttene og løp bort i sikkerhet skjult av mørket. Så stille som mulig fant jeg et sted å sove, pakket min kappe rundt meg og løsgjorde min bevissthet. Ikke engang "svijs, svijs" fra stressende føtter forstyrret meg, heller ikke konkyljer eller sølvbjeller avbrøt mine drømmer.

Morgenen var langt fremskredet, da jeg ble vekket av noen entusiastiske spark mot meg. Forvirret kikket jeg opp i ansiktet til en stor munke-elev, "Våkne opp! Våkne opp! Ved den hellige dolk, du er en lat-hund "

Han sparket meg igjen - hardt. Jeg langet ut, grep hans fot og vred om. Som en skjelvende krukke falt han ned på gulvet og ropte, "Herren abbeden! Herren abbeden! Han ønsker å se deg, din kron-idiot! "Jeg gav ham et spark tilbake for de mange han hadde gitt meg, rettet min kappe og skyndte meg avsted. "Ingen mat - ingen frokost", mumlet jeg til meg selv "?

Hvorfor skal alle ha tak i meg, når det er spisetid? "Jeg løp langs endeløse korridorer, rundt hjørner og ga nesten hjertefeil til noen gamle munkere som stabbet rundt, men jeg nådde Herrens overhøyhet sin plass på rekordtid. I rasende fart knelte jeg og gjorde min respektfulle hilsen.

Den åndelige overhøyhet gikk gjennom 'min mappe' og jeg hørte en undertrykt latter. "Ah" sa han, "den ville ung mann som faller over klippene, gnir fett nederst på styler og fører til mer uro enn noen andre her." Han tok en pause og så strengt på meg; "Men du har studert godt, usedvanlig godt," sa han. "Dine metafysiske evner er av slik en høy grad og du er så langt fremme i det faglige arbeidet, så jeg kommer til å ha deg spesielt og individuelt undervist av den store Lama, Mingyar Dondup. Du får en enestående mulighet ved uttrykkelig befaling av Hans Hellighet (Dalai Lama). Nå skal du henvende deg til din lama-lærer. "Han feide meg vekk med et håndvink og så igjen på sine papirer. Lettet over at ingen av mine mange "synder" hadde blitt avslørt, skyndte jeg meg ut.

Min guide, Lama Mingyar Dondup, satt og ventet på meg. Han så intenst på meg, da jeg skred inn og sa: "Har du det så travelt?"

"Nei, herre," sa jeg, "men abbeden sendte bud på meg, mens jeg ennå sov - og jeg er sulten"

Han lo av meg og sa: "Ah! Jeg syntes du hadde et utseende som om du var blitt dårlig behandlet. Av sted med deg, få deg frokost og kom deretter tilbake hit. "

Jeg trengte ingen oppfordring. Jeg var sulten og likte det ikke. Lite visste jeg det da, selv om det hadde blitt spådd! - At sult skulle følge meg gjennom mange år av mitt liv.

Oppladet av en god frokost, men tuktet i ånden ved tanken på mer hardt arbeid, returnerte jeg til Lama Mingyar Dondup. Han reiste seg, da jeg kom inn. "Kom!" sa han, "vi kommer til å tilbringe en uke i Potala." Foran meg skred han ut av hallen og ut til der en hestepasser ventet med to hester. Dystert studerte jeg hesten som var tildelt meg. Enda mer skeptisk stirret den på meg. Kanskje tenkte den dårligere om meg, enn jeg om den. Med en følelse av forestående undergang hoppet jeg på hesten og hang meg fast.

Hestene var forferdelige skapninger, usikre, temperamentsfulle og uten bremsere. Ridning var den minste av alle bragder som jeg kunne ha hatt!

Vi små-red ned fjellstien fra Chakpori. Vi krysset 'Mani Lakhang' veien, med Pargo Kaling på vår høyre side og snart kom vi inn i landsbyen Shø, hvor min guide gjorde en kort stopp og så slet vi oss opp den bratte trappen til Potala. Å ri en hest opp trappetrinn, er en ubehagelig opplevelse og det viktigste for meg var ikke å falle av! Munkere, lamaer og besøkende. Det var en uopphørlig mengde av dem som skred opp og ned trappen. Noen stoppet for å beundre utsikten, andre som hadde blitt mottatt av Dalai Lama selv, tenkte bare

på det møtet. På toppen av trappen stoppet vi og jeg gled takknemlig, men lite grasiøst ned fra min hest. Den stakkars hesten ga fra seg en lyd av avsky og snudde ryggen til meg!

Vi gikk videre via klatrestiger etter klatrestiger, før vi nådde det høye etasje-nivået på Potala der Lama Mingyar Dondup hadde sitt permanente rom, som var tildelt ham nær vitenskaps-rommene. ('Room of Sciences'). Merkelig utstyr fra alle verdens land var oppbevart i dette rommet, men de merkeligste tingene av alle, var de fra den fjerne fortid. Til slutt nådde vi vårt mål og jeg satte meg ned en tid i det som nå var rommet mitt. Fra mitt vindu, høyt oppe i Potala, bare en etasje lavere enn Dalai Lama, kunne jeg se på Lhasa-dalen. Langt utenfor kunne jeg se den store katedralen (Jo Kang) med det gylne taket. Ringveien eller Lingkor, strakk seg bort i det fjerne, noe som laget en komplett krets rundt om Lhasa by. Fromme pilegrimer stimlet dit og alle søkte de verdens største sete for okkult læring.

Jeg undret meg over mitt hell med å ha en slik fantastisk guide som Lama Mingyar Dondup; uten ham ville jeg vært en vanlig disippel, som bodde i en mørk sovesal, i stedet for å være nesten på toppen av verden. Plutselig kvakk jeg og jeg sendte ut et pip av overraskelse. Sterke armer grep meg og løftet meg opp i luften. En dyp stemme sa: "Så! Alt du tenker over, er at han får deg høyt i Potala og føder deg med disse sykkelig søte konfektene fra India "Han lo av mine protester og jeg var forblindet eller forvirret til å innse at han visste hva jeg tenkte om ham!

Endelig sa han: "Vi har et nært forhold, vi kjente hverandre godt i et tidligere liv. Du har all denne kunnskapen fra tidligere liv og du trenger kun å bli minnet på den. Nå må vi jobbe. Kom til rommet mitt. "Jeg rettet min kappe, satte tilbake bollen som hadde falt ut, da jeg ble løftet opp i luften og så skyndte jeg meg avsted til min guides rom. Han gjorde tegn til meg om å sitte og da jeg satte meg ned, sa han: "Har du tenkt mer på vår diskusjon om livsspørsmålene som vi hadde i går kveld?" Jeg hang med hodet i skrekk, da jeg svarte:" Herre, jeg måtte sove, så ville abbeden se meg, så ville du snakke med meg, så måtte jeg ha mat og så ønsket du å se meg igjen. Jeg har ikke hatt tid til å tenke på noe som helst i dag! "Det var et smil i ansiktet hans da han sa:" Vi kommer til å snakke senere om effektene av mat, men først skal vi fortsette å snakke om livet. "Han stoppet og strakk seg ut etter en bok som var skrevet på et merkelig fremmed språk. Nå vet jeg at det var det engelske språket.

Etter å ha vendt flere sider, fant han endelig det han søkte. Idet han gav boken til meg, som var åpnet på et bilde, spurte han:" Vet du hva dette er?" Jeg så på bildet og det var så veldig ordinært at jeg så på de merkelige ordene under. Det betydde ingenting for meg. I det jeg gav boken tilbake, sa jeg bebreidende: "Du vet at jeg ikke kan lese det, ærede lama!" " Men du kjenner igjen bildet?" fortsatte han. "Vel, ja, det er bare en natur ånd, ikke forskjellig fra de her." Jeg ble mer og mer forvirret. Hva var dette for noe? Lamaen åpnet boken igjen og sa: "I et fjernt land på den andre siden av havet, er den generelle evnen til å se natur-ånder gått tapt. Hvis man ser en slik ånd, blir man spøkt med og en slik seer blir bokstavelig anklaget for "å se ting". 'Vestlige mennesker tror ikke på ting med mindre de kan bli revet i stykker, holdt i hendene eller satt i et bur. En natur ånd betegnes som en fe i Vesten - og omtales i eventyr, som ikke blir trodd på." Dette overrasket meg umåtelig. Jeg kunne se ånder hele tiden og tok dem så absolutt naturlig. Jeg ristet på hodet for å fjerne noe av tåken ut av det.

Lama Mingyar Dondup snakket, "alt liv, som jeg fortalte deg i går kveld, består av hurtig vibrerende stoff som genererer en elektrisk ladning, elektrisiteten er LIVET i stoffet. Som i musikken er det ulike oktaver. Tenk deg at den vanlige mannen i gata vibrerer på en viss oktav, da vil en natur-ånd og et spøkelse vibrere på en høyere oktav. Fordi den gjennomsnittlige mannen lever, tenker og tror på kun en bestemt oktav, blir folk i andre oktaver usynlige for ham".

Jeg fiklet med min kappe, mens jeg tenkte over det, men det ga ikke mening for meg. *Jeg* kunne se spøkelser og naturånder, så derfor burde enhver også være i stand til å se dem. Lamaen leste mine tanker og svarte:” *Du* ser auraen av mennesker. De fleste andre mennesker gjør det ikke. *Du* ser natur-ånder og spøkelser. De fleste andre mennesker gjør det ikke. Alle små barn ser slike ting, fordi de er mer mottakelige, når de er helt unge. Men ettersom barnet blir eldre, mister de denne oppfattelses-evnen. I Vesten, blir barn som forteller sine foreldre at det har lekt med åndelige lekevenner, straffet for å fortelle løgner eller de blir latterliggjort for å ha "levende fantasi." Barnet misliker slik behandling og etter en tid overbeviser det seg selv om at det *var* fantasi! Du, på grunn av din spesielle oppvekst, kan se spøkelser og naturånder. Du vil alltid gjøre det, akkurat som du alltid vil se den menneskelige aura".

"Er også de naturånder som pleier blomstene, det samme som oss?" spurte jeg. "Ja," svarte han, "det samme som oss, bortsett fra at de vibrerer raskere og deres stoffpartikler er mer spredte. Det er derfor du kan føre din hånd rett gjennom dem akkurat som du kan føre din hånd rett gjennom en solstråle "

"Har du noen gang rørt eller holdt i et spøkelse " sa jeg. "Ja, jeg har det!" svarte han. "Det kan gjøres dersom man hever ens eget nivå av vibrasjoner. Jeg vil fortelle deg om det. "Guiden min rørte på sin sølvklokke, en gave fra en høy abbed av en av Tibets bedre kjente klostre. Munke-tjeneren som kjente oss godt, brakte oss - ikke tsampa, men te fra indiske planter og de søte kakene, som ble ført over høyfjellet spesielt for Hans Hellighet Dalai Lama. Dette som jeg, bare en fattig disippel, likte så godt. "Belønning for god innsats i studiet" som Hans Hellighet hadde sagt så ofte.

Lama Mingyar Dondup hadde reist i verden, både i det fysiske og det astrale. En av hans svært få svakheter var en avhengighet av indisk te. En svakhet som jeg hjertelig godkjente! Vi slo oss ned komfortabelt. Så snart jeg var ferdig med mine kaker, begynte min guide og venn å snakke. "For mange år siden, da jeg var en ung mann, løp jeg rundt et hjørne her på Potala - akkurat som du gjør, Lobsang! Jeg var sent ute for tempel-tjenesten og til min forferdelse så jeg en korpulent abbed blokkere min vei. Han skyndte seg også! Det var ikke tid til å unngå ham. Jeg hadde min unnskyldning i tankene, da jeg krasjet rett *gjennom* ham. Han ble like så skremt som jeg. Men jeg var så forvirret at jeg fortsatte og så var det jo for sent, tross alt. "Jeg lo da jeg tenkte på den verdige Lama Mingyar Dondup som for pilende avsted! Han smilte til meg og fortsatte.

"Sent den kvelden tenkte jeg mer på det. Jeg funderte. "Hvorfor skal jeg ikke kunne berøre et spøkelse?" Jo mer jeg tenkte, jo mer bestemt var jeg på at jeg *ville* røre ved ett. Jeg la mine planer nøyte og leste alle de gamle skrifter om slike saker. Jeg hadde også konsultert en veldig lærd mann som levde i en hule høyt oppe i fjellene. Han fortalte meg mye, han satte meg på rett spor og jeg skal fortelle deg det alt sammen, fordi det fører direkte til temaet om å berøre et spøkelse."

Han skjenket seg litt mer te og drakk en stund, før han fortsatte. "Livet, som jeg fortalte deg, består av en masse partikler, små verdener sirkulende rundt små soler. Bevegelsene genererer 'et stoff' som, i mangel av et bedre ord, kunne kalles "elektrisitet." Hvis vi spiser fornuftig, kan vi øke vårt nivå av vibrasjon. Et fornuftig kosthold og ingen syke, kultiske ideer, øker ens helse, øker ens grunn-nivå av vibrasjon. Så kommer vi nærmere et spøkelses vibrasjons-hastighet." Han stoppet og tente frisk røkelse. Fornøyd med at enden glødet tilfredsstillende, vendte han sin oppmerksomhet igjen mot meg.

"Det eneste formålet med røkelse er å øke frekvensen av vibrasjoner i området der det er brent og frekvensen av de innenfor dette området. Ved å bruke riktig røkelse, for alle er laget for en viss vibrasjon, kan vi oppnå visse resultater. For en uke holdt jeg meg til en streng diett, en som økte min vibrasjon eller "frekvens". I den uken brant jeg også da riktig røkelse på rommet mitt. På slutten av denne tiden, var jeg nesten "ute" av meg selv. Jeg

følte at jeg fløt, mens jeg gikk. Jeg følte det vanskelig å holde min astrale form innenfor mitt fysiske." Han så på meg og smilte, da han sa: "Du ville ikke ha satt pris på en slik streng diett!"

"Nei tenkte jeg – jeg ville heller hatt et stort måltid enn å møte et spøkelse!"

"På slutten av uken," sa lama-guiden min, "Jeg gikk ned til det innerste av klosteret og brente mer røkelse, mens jeg tryglet et spøkelse om å komme og røre ved meg. Plutselig følte jeg varmen fra en vennlig hånd på skulderen min. Jeg vendte meg for å se hvem som forstyrret min meditasjon. Jeg hoppet nesten rett ut av kappen min, da jeg så at jeg ble berørt av en ånd som "døde" for mer enn et år siden."

Lama Mingyar Dondup stoppet brått og lo høyt, da han tenkte på disse fjerne opplevelsene.

"Lobsang!" utbrøt han til sist, "den gamle 'døde' lama lo av meg og spurte hvorfor jeg hadde gått gjennom all denne forberedelse, når alt jeg burde gjort var å gå inn i det astrale! Jeg bekjenner at jeg følte meg ydmyket utenfor målbart nivå, da jeg innså at en slik åpenbar løsning hadde unnslett meg. Nå, som du vel vet, går vi inn i det astrale for å snakke med spøkelser og natur-mennesker. "

"Selvfølgelig, snakket du med telepati," bemerket jeg "og jeg har ingen forklaring på telepati. Jeg *braker* det, men hvordan gjør jeg det?"

"Du spør de vanskeligste spørsmål, Lobsang! " lo min guide . "Det er de enkleste tingene som er mest vanskelig å forklare. Si meg, hvordan ville du forklare den prosessen å puste? Du gjør det, alle gjør det, men hvordan forklare prosessen? "Jeg nikket dystert. Jeg visste at jeg alltid stilte spørsmål, men det var den eneste måten å bli kjent med ting på. De fleste av de andre disiplene var ikke interesserte. Så lenge de hadde sin mat og ikke for mye arbeide, var de fornøyde. Jeg ville ha mer, jeg ønsket å vite.

"Hjernen," sa lamaen, "er som en radio, et utstyr som mannen Marconi brukte til å sende meldinger over verdenshavene. Samlingen av partikler og elektriske ladninger som utgjør et menneske, har det elektriske og er lik en radio, i den delen av hjernen som forteller deg hva som skal gjøres. Når en person tenker på å flytte et ben, vil elektrisk strøm strømme ut til de aktuelle nervene og stimulere musklene i den ønskede handlingen. På samme måte, når en person tenker, skapes radio- eller elektriske bølger - og faktisk kommer de fra den høyere delen av radiospekteret - de blir utstrålt fra hjernen. Enkelte instrumenter kan oppdage strålingen og kan også kartlegge den, slik som det de vestlige leger kaller for "alfa, beta, delta og gamma bølger/frekvenser". Jeg nikket sakte, da jeg allerede hadde hørt om slike ting fra de medisinske lamaer.

"Nå," fortsatte guiden min, "sensitive personer kan oppdage disse stråler også og kan forstå dem. Jeg leser tankene dine og når du prøver, kan du lese mine. Jo mer to mennesker er i sympati, i harmoni med hverandre, jo lettere er det for dem å lese disse hjernestrålinger, som er tanker. Slik er telepati. Tvillinger er ofte ganske telepatisk med hverandre. Identiske tvillinger, der hjernen til den ene er en kopi av den andre, er så telepatisk med den andre at det ofte kan være vanskelig faktisk å finne ut hvem av dem som skapte tanken. "

"Ærede," sa jeg, "som du vet, kan jeg lese de fleste menneskers sinn. Hvorfor er det sånn? Er det mange flere med denne evnen?"

" Du, Lobsang, "svarte guiden min, " er spesielt begavet og spesialutdannet. Dine evner blir forsterket via måter vi kjenner, for du har en vanskelig oppgave i livet foran deg. "Han ristet høytidelig på hodet," En vanskelig oppgave faktisk. I gamle dager Lobsang, kunne menneskeheten kommunisere telepatisk med dyreverdenen. I årene som kommer etter at menneskeheten har sett den dårskap som krig er, vil evnen bli gjenvunnet. Nok en gang vil mennesker og dyr kunne leve i fred sammen, der ingen ønsker å skade den andre."

Under oss drønnet en gong og så igjen. Det kom et støt av trompeter og Lama Mingyar Dondup kom seg på beina og sa: "Vi må skynde oss, Lobsang – tempel-tjenesten er i ferd

med å starte og Hans Hellighet selv vil være der." Jeg kom meg raskt på bena, ordnet kappen og stormet etter guiden min, som nå var langt nede i korridoren og nesten ute av syne.

KAPITTEL TO

Det store tempelet syntes å være levende. Fra mitt ståsted, høyt oppe under taket, kunne jeg se ned og se hele det enorme omfanget av stedet. Tidligere på dagen hadde min guide, Lama Mingyar Dondup og jeg reist til dette stedet på et spesielt oppdrag. Nå hadde lamaen med høy verdighet trukket seg tilbake og jeg var - fri til å vandre hvor jeg ville. Jeg hadde funnet meg en høy observasjonspost blant de mektige bjelkene som støttet taket. Mens jeg streifet omkring på taket, hadde jeg oppdaget en dør og dristig åpnet den. Ingen høye rop av vrede etterfulgte handlingen, så jeg kikket inn. Stedet var tomt, så jeg gikk inn og fant meg selv i et lite stein rom, som var som en celle bygget inn i tempelets stein vegg. Bak meg var det en liten dør av tre, sten-vegger på hver side og foran meg en sten- avsats som kanskje var tre fot i høyde.

Stille beveget jeg meg frem og knelte slik at bare hodet mitt var over steinhyllen. Jeg følte meg som en Gud i himmelen i det jeg kikket ned på de ringe dødelige og ned på svak uklarhet i tempelgulvet mange, mange fot under. Utenfor tempelet var den lilla skumringen i ferd med å lede vei til mørket. De siste stråler av den synkende sol, ble filtrert bak de snødekte toppene som sendte som glødende kaskader av lys gjennom dette evigvarende skum av snø som fløy fra de aller høyeste fjellområdene. Mørket i tempelet minsket, via hundrevis av flimrende smør lamper. Lamper som skinte som gylne lyspunkter, men likevel spredte utstråling rundt seg. Det så ut som om stjernene var under mine føtter i stedet for over hodet mitt. Rare skygger gled lydløst over mektige søyler; skygger nå så tynne og avlange, andre korte og som groteske bisarre vesener, i denne belysningen, som gjorde dem som utenomjordiske og merkelige utenfor beskrivelse.

Jeg kikket stirrende ned og følte meg som om jeg var i en slags halv-verden, usikker på hva jeg så og hva jeg tenkte. Mellom meg og gulvet fløt skyer av blå røkelse, som steg i lag på lag og minnet meg enda mer om det synspunktet en Gud ser ned på jorden fra gjennom skyene. De sakte stigende skyer av røkelse ble virvlet fra røkelseskarene som ble svinget av unge og trofaste chelaer. Opp og ned i fast tempo, lydløse på foten og urørlige i ansiktet. Da de snudde og vendte igjen, ble en million lyspunkter reflektert fra de gylne røkelses-karene og de sendte ut blendende stråler av lys. Fra mitt utsiktspunkt kunne jeg se ned og se denne rød-glødende røkelse som viftet med vinden, som til tider nesten blusset i flammer og sendte ut dusjer av røde, men raskt døende gnister. Gnister som ble gitt nytt liv og røkelsen steg nå i tykke søyler av blått for å danne etterfølgende stier over og bak disiplene. Da de steg høyere, dannet røyken enda en sky i tempelet.

Ned s16 eng

Virvlene av svake luftstrømmer fra bevegelige munker, virket som noe levende, som en skapning, som bare kunne skimtes svakt som om den snudde seg i søvne. En stund stirret jeg, nesten som hypnotisert med fantasien at jeg var inne i en levende skapning, der jeg så vaiende organer, lyttende til lydene av kroppen, av livet selv.

Gjennom mørket, gjennom disse skyer av røkelse, kunne jeg se rekkene av lamaer, elever og disipler. Sittende med korslagte ben på gulvet i sine endeløse rekker, før de ble borte i de fjerneste avkrokene av tempelet. Alle i sine ordens-kapper, så de ut som et levende teppe i kjente farger. Gull, safran, rød, brun og en meget svak nyanse av grått, - fargene så ut å bli levende der de fløt over i hverandre. Innerst i tempelet satt Hans Hellighet, den innerste

Ene, den trettende inkarnasjonen av Dalai Lama, den mest ærverdige person i hele den buddhistiske verden.

En tid lyttet jeg til sangene av de dyp-stemte lamaene. Sanger som ble fremhevet av den høye diskant fra de små chelaer. Jeg så skyene av røkelse vibrere i sympati/harmoni med de dypere vibrasjoner. Lys blafret i mørket og ble fornyet, røkelse brant ut og døde i en dusj av røde gnister. Tjenesten fortsatte og jeg knelte der, mens jeg så de dansende skyggene vokse og dø på veggene, så de glitrende punkter av lys - inntil jeg knapt visste hvor jeg var eller hva jeg gjorde.

En gammel lama, bøyd under vekten av år langt utover normal livstid, flyttet seg sakte foran sine ordens-brødre. Rundt ham svermet oppmerksomme elever med stokker av røkelse og et lys i hendene. De bukket til "Den innerste Ene" og vendte seg sakte, mens de bøyde seg mot hver av jordens fire hjørner, til de endelig møtte samlingen av munkene i tempelet. Med en overraskende høy stemme for så aldrende mann, ropte han:

"Hør stemmene fra våre sjeler. Dette er illusjonens verden. Livet på jorden er bare som en drøm og i livets evighet er det bare som et øyeblikk. Hør stemmene fra våre sjeler, alle dere som er deprimerte. Dette liv av skygger og sorg vil ende og evighetens liv vil skinne på de rettferdige. Den første røkelsespinne blir tent for at en forvirret sjel kan bli ledet."

En disippel stod frem og bukket for Den innerste Ene, før han sakte vendte om og bukket igjen mot jordens fire hjørner. Han tente en røkelse og vendte igjen og pekte med den til de fire hjørner. Den dyp-stemte sangen steg opp igjen og døde, for så å bli etterfulgt av høy diskant av de unge chelaer. En korpulent lama resiterte visse passasjer og fremhevet dette ved å ringe sin sølv-bjelle med en kraft som var ansporet av tilstedeværelsen av Den innerste Ene. Så kom stillheten der han i hemmelighet så seg rundt etter bifall.

Den gamle lama gikk fram igjen og bukket mot Den innerste Ene og andre. En annen disippel godgjorde seg oppmerksomheten / nærværet av statens religiøse leder. Den eldre lama chantet:

"Hør stemmene fra våre sjeler. Dette er en verden av illusjoner. Livet på jorden er den testing, hvorved vi kan bli rensset fra vårt slagg og stige stadig høyere. Hør stemmene fra våre sjeler, alle dere som er i tvil. Snart vil minnet om jordens liv forgå. Det vil bli fred og frigjøring fra lidelse. Den andre røkelse er tent for at en tvilende sjel kan bli ledet."

Chantingen av munkene under meg økte og svulmet igjen, mens trappaen/disippelen tente den andre røkelses-pinne og gikk gjennom de rituelle bukk for Den innerste Ene og pekte med røkelsen mot hvert hjørne i samme vendingen. Veggene i tempelet så ut til å puste og svaie i samklang med chantingen. Rundt den aldrende lama samlet det seg spøkelsesaktige former. Det var de som nylig hadde gått fra dette livet uten forberedelse og som nå vandret alene uten ledelse.

Flimrende skygger syntes å hoppe og vri seg - liksom sjeler i pine. Min egen bevissthet, mine oppfatninger, mine følelser, flakket som mellom to verdener. En skygge betraktet jeg med stor oppmerksomhet, mens tjenesten under meg pågikk. I andre skygger så jeg "mellom verdener", der hvor sjelene til nylig avdøde skalv i frykt på grunn av usikkerheten for det ukjente. Isolerte sjeler, kledd i klamme kapper, klamret seg til mørket, mens de jamret seg i sin redsel og ensomhet. Skilt fra hverandre, skilt fra alle andre på grunn av deres mangel på tro, var de som urørlige, som en yak-okse som står fast i en fjell-myr. Inne i det klebrige mørket der i "mellom verdenene," var de kun *noe* lindret av det svake blå lyset fra disse spøkelsesaktige formene og fra chantingen, invitasjonen, fra den gamle lama:

"Hør stemmene fra våre sjeler. Dette er verdenen av illusjoner. Lik som mennesket døde i den større virkelighet for å kunne bli født på jorden, så må han dø på jorden for at han kan bli gjenfødt igjen til den større virkeligheten. **Det er ingen død, men fødsel.** Smertene av

døden, er smertene av fødsel. Den tykke røkelses-pinne tennes for at en sjel i pine kan bli ledet. "

Inn i min bevissthet kom en telepatisk kommando; "Lobsang! Hvor er du? Kom til meg nå! "Jeg kjempet meg tilbake til denne verden med en kraftanstrengelse og vaklet på numne føtter ut av den lille døren. "Jeg kommer, respekterte herre!" Jeg tenkte på min guide, mens jeg gned mine øyne som rant på grunn av den kalde natteluften etter den varme og røkelsesfylte luften i tempelet, snublet avsted og følte meg frem til stedet der høyt over bakken hvor min leder ventet i et rom rett over hovedinngangen. Han smilte da han så meg. "Min Lobsang! "Utbrøt han," Du ser ut som om du har sett et spøkelse!"

"Herre! svarte jeg - Jeg har sett flere! "

*

"I kveld, Lobsang, skal vi forbli her," sa lamaen. "I morgen skal vi gå og påkalle Stats Orakelet. Du vil nok finne den opplevelsen av interesse; men nå er det tid for mat og deretter for søvn. "Mens vi spiste, tenkte jeg på hva jeg hadde sett i templet og lurte på hva dette var, dette med en verden av illusjoner. Raskt gjorde jeg meg ferdig med kveldsmaten og gikk til rommet som var tildelt meg. Jeg pakket meg inn i kappen min, la jeg med ned og sovnet snart. Drømmer, mareritt og merkelige inntrykk plaget meg hele natten.

Jeg drømte at jeg satt, lys våken og store kuler av noe slag kom imot meg som støv i en storm. Jeg satte meg opp. På den store avstanden var de som små flekker som dukket opp, men vokste seg større og større, før jeg kunne se dem som globuser og som de var nå, fantes de i alle farger. De øket til en størrelse som et manns hode. De strømmet nå mot meg og forsvant bakover. I min drøm - hvis det var en drøm! - kunne jeg ikke snu hodet for å se hvor de hadde forsvunnet. Det var bare disse endeløse globuser som strømmet ut av intet og raste forbi meg til ingensteds? Det overrasket meg veldig at ingen av disse kuler krasjet inn i meg. De så solide ut, men for meg hadde de ingen substans. Med en vemmelig følelse, ristet dette meg våken og en stemme bak meg sa: "Som et spøkelse ser de solide vegger av tempelet, så gjør du nå!"

Jeg skalv i frykt. Var jeg død? Hadde jeg dødd i natt? Hvorfor bekymre seg om "døden"? Jeg visste at den såkalte død kun var en gjen-fødsel. Jeg la meg ned og sovnet til slutt. Hele verden skalv, den knirket og ristet som i en tilstand av galskap. Jeg satte meg opp i stor forvirring, tenkte at tempelet var i ferd med å falle ned på meg. Natten var mørk, med bare en spøkelsesaktig utstråling av stjernene over, som kastet ned litt av sitt lys. Jeg stirret rett fram og følte at håret mitt sto stivt opp i skrekk. Jeg var som lammet. Jeg kunne ikke bevege en finger og verre var at verden ble større. Den glatte steinen i veggene ble grovere og den ble som om den var laget av porøse bergarter fra utdødde vulkaner. Hullene i steinen vokste og vokste og jeg så at de var befolket med marerittlignende skapninger som jeg hadde sett gjennom Lama Mingyar Dondup sitt gode, tyske mikroskop.

Verdener vokste og vokste. Skremmende skapninger vokste seg store, slik at jeg etterhvert kunne se porene (i deres hud?!). Større og større vokste denne verden seg og så gikk det opp for meg at **jeg** begynte å bli mindre og mindre. Jeg ble nå klar over at det var som om en støvstorm raste. Fra et sted bak meg, kom støvkornene brølende, men ingen av dem rørte meg. Raskt vokste de seg større og større. Noen av dem var så store som en manns hode, andre var så store som Himalaya og ikke én rørte meg. Fortsatt vokste de, før jeg mistet all følelse av størrelse, før jeg mistet all følelse av tid også. I min drøm lå jeg ute blant stjernene, kald og ubevegelig, mens galakse etter galakse strøk forbi meg og forsvant i det fjerne. Hvor lenge jeg forble slik, kan jeg ikke si. Det virket som om jeg lå der i en evighet. Etter lang, lang tid, var det som hele galaksen, en hel serie av universer - svingte ned direkte

mot meg. "Dette er slutten!" tenkte jeg vagt, samtidig som de mange verdener krasjet inn i meg.

"Lobsang! Lobsang! Har du gått til de himmelske sletter?" stemmen lød som gjentatte ekko rundt i universet - rundt om i veggene i mitt steinkammer. Med smerte åpnet jeg øynene og prøvde å få dem i fokus. Over meg var en klynge av lysende stjerner som liksom virket kjente. Stjerner som langsomt forsvant for å bli erstattet av det vennlige ansiktet til Lama Mingyar Dondup. Forsiktig ristet han i meg. Sterkt sollys strømmet inn i rommet. En solstråle opplyste noe gammelt støv og det blinket i alle regnbuens farger.

"Lobsang! Morgenens er for lengst kommet. Jeg har latt deg sove, men nå er det spisetid for deg og så vil vi dra avsted. "Sliten kom jeg meg på føttene. Jeg var litt utenfor denne morgenen. Hodet mitt virket som om det var altfor stort for meg og mitt sinn fortsatte å dvele ved drømmene fra natten. Jeg bandt mine få eiendeler foran på kappen min og så forlot jeg rommet på leting etter tsampa, som er vår viktigste næringskilde. Ned stigen med innskårne trinn gikk jeg, forsiktig i frykt for å falle. Ned dit munke-kokkene holdt til.

"Jeg har kommet for å få mat," sa jeg spakt. "Mat? På dette tidspunktet av morgenen? Avsted med deg!" skrek en av kokkene. Nå ut med deg! sa han. Han var i ferd med å gi meg et slag, da en annen munk hvisket hest:" Han er med Lama Mingyar Dondup!" Munken hoppet opp som om han hadde blitt stukket av en veps og brølte til sin assistent, "Ja? Hva venter du på? Gi den unge herren sin frokost!"

Normalt skulle jeg ha hatt nok bygg i min skinnpung som alle munkene bærer, men nå var mine forsyninger oppbrukt. Alle munkene, uansett om de er disipler, viderekommende disipler eller lamaer, bærer en skinnpose med bygg og en bolle til å spise den i. Tsampa ble blandet med smør-te og var dermed den viktigste næringskilden i Tibet. Hvis tibetanske klostre skulle trykke menyer, ville det kun være ett ord å skrive; tsampa!

Noe styrket etter mitt måltid, sluttet jeg meg til Lama Mingyar Dondup og vi satte oss på hesteryggene for å ri til Lamasery of the State Oracle. Vi snakket ikke mens vi red. Min hest hadde en særegen gang som krevde min fulle oppmerksomhet, hvis jeg skulle kunne holde meg på plass. Mens vi reiste langs Lingkor Road, så pilegrimer av min guides kappe at han var av høy rang og de ba om hans velsignelse. Etter å ha mottatt den, fortsatte de den Hellige Runde, mens de så ut som om de var halvveis til frelse.

Snart gikk våre hester gjennom lunden og kom til den steinete sti som fører til Hjemmet til Orakelet. På gårdsplassen tok munke-tjenere seg av våre hester, mens jeg takknemlig endelig gled ned til bakken.

Stedet var overfylt. De høyeste lamaer hadde reist på kryss og tvers av landet vårt for å være til stede. Orakelet skulle sette seg kontakt med de makter som styrte verden. Jeg, ved et spesielt arrangement, med en spesiell kommando av Den innerste Ene, skulle være til stede. Vi ble vist til hvor vi skulle sove, jeg ved siden av Lama Mingyar Dondup og ikke i en sovesal med mange andre chelaer (unge disipler). Idet vi passerte et lite tempel i hovedbygningen, hørte jeg;

"Hør stemmene fra våre sjeler. Dette er en verden av illusjoner."

"Sir!" sa jeg til min guide, da vi ble alene, "Hvordan er denne verden av illusjoner?" "Han så på meg med et smil. "Vel," svarte han, "Hva er virkelig? Du berører denne veggen og fingeren din blir stoppet av steinen. Derfor tenker du at veggen er så fast at ingenting kan trenge gjennom den. Utenfor vinduene ser du fjellkjedene i Himalaya, som er som jordens ryggrad. Likevel vil et spøkelse, eller du i den astrale verden, kunne bevege deg like fritt gjennom steinen i fjellene som *du* kan gjennom lufta."

"Men hva er da illusjonen?" spurte jeg.

"Jeg hadde en drøm i natt som virkelig var en illusjon. Jeg blekner ved å tenke på det!"

Min guide lyttet med uendelig tålmodighet, mens jeg fortalte om drømmen og da jeg var ferdig med min fortelling, sa han,

"Jeg vil fortelle deg om illusjonens verden. Ikke nå med en gang, fordi vi først må besøke Oraklet."

Stats Oraklet var til min overraskelse en tynn, ung mann og med et veldig sykkelig utseende. Jeg ble presentert for ham og hans stirrende øyne som brente rett gjennom meg, satte en slags skrekk i meg. "Ja! Du er den ENE. Jeg kjenner deg godt," sa han. "Du har kraften i deg. Du skal få kunnskap også. Jeg vil se deg igjen senere. "Lama Mingyar Dondup, min kjære venn, så godt fornøyd på meg. "Du passerer hver test, Lobsang, hver gang!" sa han. " Kom nå, vi vil trekke oss tilbake til Gudenes Kloster og snakke sammen." Han smilte ned mot meg der vi gikk. "Snakke, Lobsang," sa han, "om illusjonenes verden.

Klosteret var tomt, som min guide visste på forhånd. Flimrende lamper brant foran de hellige bilder. Noe som forårsaket at deres skygger hoppet og beveget seg som om de var i en eksotisk dans. Som i spiralform dannet røkelsen lavtliggende skyer over oss. Vi satt sammen ved siden av talerstolen, hvorfra opplereren leste fra de hellige bøker. Vi satt i ettertanke, bena krysset og fingrene flettet sammen.

"Dette er illusjonens verden", sa guiden min: "Derfor kaller vi på sjeler for at de skal høre oss, for DE alene er i virkelighetens verden. Vi sier, som du vel vet, hør stemmene fra våre sjeler. Vi sier ikke: "Hør våre fysiske stemmer. Lytt på meg og ikke avbryt, for dette er grunnlaget for vår indre tro. Som jeg skal forklare deg senere, må folk som ikke er tilstrekkelig utviklet, først ha en tro som støtter dem. En tro som gjør at de føler at en kjærlig far eller mor våker over dem. Først når man har utviklet seg til det aktuelle trinnet, kan man akseptere dette som jeg nå skal fortelle deg. "Jeg så på min leder, følte at han var hele verden for meg og ønsket at vi alltid kunne være sammen.

"Vi er åndelige skapninger," sa han, "Vi er som elektriske ladninger begavet med intelligens. Denne verden, dette livet, er helvete, det er det teststed hvor vår ånd blir rensed gjennom lidelsene for å lære å kontrollere vår kjødelige kropp. **Akkurat som en tråddukke blir kontrollert av tråder/snorer styrt av 'dukke mesteren', så er vår kjødelige kropp kontrollert av 'tråder' av elektrisk kraft fra vårt OVERselv, vår ånd.** En god dukke-mester (styrer) kan skape illusjonen om at dukkene er levende, som om de har en egen vilje. På samme måte tror vi, før vi vet bedre, at vår kropp er det eneste som teller. I denne 'ånds-kvalte atmosfæren' på jorden - glemmer vi at det er sjelen som virkelig styrer oss. Vi tror at vi gjør ting av egen fri vilje og bare er ansvarlige ovenfor vår "samvittighet." Slik, Lobsang, får vi den første (store-) illusjonen.

Illusjonen om at dukken, kjøttet, kroppen, er det ENE som teller. "Han stoppet ved synet av mitt rådville uttrykk. "Vel?" spurte han, "Hva er det som plager deg?"

"Sir!" sa jeg, "Hvor er mine strenger av elektrisk kraft? Jeg kan ikke se noe som er koblet til mitt over-selv!" Han lo da han svarte: " Kan du se luft, Lobsang? Ikke mens du er i kroppen. "Han lente seg fram, grep min kappe og skremte nesten livet ut av meg, da jeg stirret inn i hans gjennomtrengende øyne. "Lobsang!" sa han strengt, "Har hele din hjerne fordampet? Har du virkelig bare bein fra halsen og opp? Har du glemt sølvstrengen, de samlede linjer av elektrisk kraft som forbinder deg med din sjel? Sannelig, Lobsang, er du i illusjonens verden!"

Jeg følte ansiktet mitt bli rødt. Selvfølgelig visste jeg om sølvstrengen, den ledning av blålig lys som forbinder den fysiske kroppen til den åndelige kroppen. Mange ganger, når jeg reiste astralt, hadde jeg sett ledningen - skimrende og pulserende med lys og liv. Det var som navlestrengen som forbinder mor og det nyfødte barnet, bare at "barnet", som var den fysiske kroppen ikke kunne eksistere et øyeblikk - om sølvstrengen ble brutt.

Jeg så opp og guiden min var klar til å fortsette etter min avbrytelse. "Når vi er i den fysiske verden, har vi en tendens til å tenke at bare den fysiske verden gjelder/teller. Det er en av 'sikkerhetsanordningene' av OVER-selvet. Om vi husket ånde verdenen med dens

lykke, ville vi bare være stand til å forbli - kun via en sterk vilje-innsats. Om vi husket tidligere liv, da vi kanskje var mer maktfulle/ viktige enn i dette livet, skulle vi ikke hatt den nødvendige ydmykhet.

Vi vil få noe te brakt inn her og deretter vil jeg vise deg eller fortelle deg, om livet for en kineser fra hans død, til hans gjenfødelse og til hans død og ankomst i den neste verden. "Lamaen rakte ut hånden for å ringe med den lille sølvklokken i klosteret, men stoppet opp, da han så mitt ansiktsuttrykk.

"Vel?" sa han, "Hva er spørsmålet?"

"Sir!" svarte jeg: "Hvorfor en kineser? Hvorfor ikke en tibetaner?"

"Fordi, 'svarte han,' Hvis jeg sier 'en tibetaner' så vil du prøve å knytte navnet til noen du kjenner og med galt resultat".

Han ringte med klokken og en tjener-munk brakte oss te. Guiden min så ettertenksomt på meg. "Er du klar over at ved å drikke denne teen, så svelger vi millioner av verdener?" - spurte han. "Væsker har et mer spredt molekyl-innhold. Hvis du kunne forstørre molekylene i denne teen, ville du finne at de 'ruller' som sanden langs stranden til en turbulent innsjø. Til og med en gass, -selv luften i seg selv, består av molekyler, -av små partikler, men det er en digresjon. Vi skulle diskutere døden og livet til en kineser. "Han avsluttet sin te og ventet, mens jeg gjorde meg ferdig med min.

"Seng var en gammel mandarin," sa min guide. "Hans liv hadde vært et heldig et og nå ved livets kveld, følte han en stor tilfredshet. Hans familie var stor, hans konkubiner og slaver mange. Også keiseren av Kina hadde selv vist ham sin gunst. Med sine aldrende øyne kastet han et kort blick ut gjennom vinduet på rommet sitt. Han kunne svakt skjelve de vakre hagene med påfugler med struttende fjær. Hans hørsel sviktet. Mot kvelden kom den myke fuglesangen i trærne tilbake.

Seng lå lenet bakover, avslappet på sine puter. Inne i seg selv kunne han føle raslingen av "dødsfingrene" som løsnet livs-båndene. Sakte sank den blodrøde solen ned bak horisonten. Sakte sank gamle Seng tilbake på sine puter og en hard, rallende pust hveste gjennom tennene. Sollyset falmet og de små lampene i rommet ble tent, men gamle Seng hadde gått, gått med de siste døende strålene av solen. "Min guide så på meg for å være sikker på at jeg fulgte ham og deretter fortsatte han.

"Gamle Seng lå sammensunken på sine puter, men fra kroppen hans hørtes knirking og tung pust. Så kom tausheten. Blodet fløt ikke lenger gjennom arterier og vener og heller ikke gurglet kropps-væskene lenger. Kroppen til 'Gamle Seng' var død, ferdigbrukt, ikke lenger nyttbar. Men om en klarsynt, hadde vært til stede, ville han ha sett et blått lys som dannet seg rundt kroppen av 'Gamle Seng'. Et blått lys som samlet seg over kroppen, som om det fløt horisontalt over den og var festet med tynn sølvlenke. Gradvis ble lenken tynnere og skiltes fra kroppen. Sjelen som hadde vært Gamle Seng, fløt avsted, drev som en sky av røkelse og forsvant uanstrengt gjennom veggen." Lamaen fylte te-koppen sin igjen, sjekket at jeg også hadde te og deretter fortsatte han;

"Sjelen drev videre gjennom verdener, gjennom dimensjoner som det materialistiske sinn ikke kan forstå. Endelig nådde han en forunderlig park, som var fylt med enorme bygninger og han stoppet ved en av dem. Her gikk sjelen som hadde vært Gamle Seng - inn og fant sin vei over skinnende gulv. En sjel, Lobsang, i sine egne omgivelser, er så solid som du er i denne verden. Sjelen i sjele-verdenen, kan være begrenset av vegger og gå på et gulv. Sjelen har forskjellige evner og talenter fra de vi kjenner på jorden. Denne sjelen vandret videre og til slutt gikk han inn i et lite rom, satte seg ned og stirret på veggen foran seg. Plutselig syntes veggen å forsvinne og i stedet så han scener, scener av livet sitt. Han så det som vi

kaller The Akashic Record, som er det avtrykket/lagringene av alt som noensinne har skjedd og som kan sees lett av de som er trent. Dette blir også sett av alle som går fra et jord-liv til det neste og man ser både egne suksesser og fiaskoer. Man ser sin fortid og dømmer seg selv. Det er ingen strengere dommer enn en selv. Vi sitter ikke skjelvende foran en Gud; vi sitter og ser alt det vi gjorde og alt vi mente å gjøre. "Jeg satt stille, jeg fattet alt dette med ganske stor interesse. Jeg kunne høre på dette i timevis - bedre enn kjedelig lære/skole arbeide!"

"Sjelen som hadde vært Gamle Seng, den kinesiske mandarin, satt og så igjen det livet som han, da han var på jorden, hadde tenkt på som vellykket," fortsatte min guide. "Han så dette og var bedrøvet over sine mange feil. Da han reiste seg og forlot rommet, kom han til et større rom hvor menn og kvinner i sjele-verdenen, ventet ham. Stille, smilende av medfølelse og forståelse, ventet de på hans tilnærming og på hans anmodning om å bli veiledet. Han satt i deres selskap og fortalte dem om sine feil, om de tingene han hadde forsøkt å gjøre, ment å gjøre og mislyktes med.»

«Men jeg trodde du sa at han ikke ble dømt, - at han dømte seg selv!» sa jeg fort. "Det er slik, Lobsang," svarte guiden min. "Etter å ha sett sin fortid og sine feil, nærmet han seg nå disse veiledere for å få deres råd. Ikke avbryt, men hør på meg og vent med dine spørsmål til senere."

"Som jeg sa," fortsatte lamaen, "Sjelen satt nå med sine rådgivere og fortalte dem om sine mislykkede foretak, fortalte dem om de kvalitetene som måtte vokse "inn i den, før han kunne utvikle seg videre."

Den sjelen som hadde vært Gamle Seng, gikk tilbake til jorden for en siste gang å se sin døde kropp som nå var rede til å begraves. Da var sjelen ikke lenger sjelen til Gamle Seng, men en sjel som var rede for hvile og som dro tilbake til landet på den andre siden.

For en uspesifisert tidsperiode, hvilte han og studerte erfaringene fra sine tidligere liv og forberedte seg til neste liv. Her, i dette livet etter døden, var omgivelsene og 'ting' like så faste å berøre, som 'ting' hadde vært på jorden. Han hvilte mens tiden og forholdene var under forberedelse."

"Jeg liker dette!" utbrøt jeg, "Jeg synes dette er av stor interesse."

Min guide smilte til meg før han fortsatte.

"På forutbestemt tid, ble den ventende sjel tilkalt og ledet videre inn i 'menneskehetens verden' - av en, hvis oppgave var nettopp en slik tjeneste. De stoppet, usynlig for øynene til dem i kjødet og så de kommende foreldrene, så huset og vurderte muligheten for at dette huset ville gi de ønskede muligheter for å lære de leksjoner som måtte læres denne gangen. Fornøyd, trakk han seg tilbake. Måneder senere, følte den blivende mor et plutselig rykk inni seg, da sjelen gikk inn og babyen kom til live. Med tiden ble barnet født til 'menneskets verden'. Sjelen som en gang hadde aktivert kroppen til Gamle Seng, kjempet nå på nytt med motvillige nerver og hjernen til barnet Lee Wong, som skulle leve i enkle kår i en fiskelandsby i Kina. Nok en gang ble de høye vibrasjonene av en sjel, omdannet til en lavere oktavs vibrasjoner i et kjødelig legeme".

Jeg satt og tenkte og tenkte enda mer. Endelig sa jeg: «Ærverdige lama, om det er slik, hvorfor frykter folk døden, som bare er en befrielse fra problemene på jorden?» «Det er et fornuftig spørsmål, Lobsang," svarte min guide. "Husket vi bare (litt), av gleden i den andre verden - ville mange av oss ikke være i stand til å tåle motgangen her og derfor har vi implantert i oss en frykt for døden."

Mens han ga meg et spørrende sideblikk, sa han, "Noen av oss liker ikke skolen, liker ikke den disiplin som er så nødvendig i skolen. Når man vokser opp og blir voksen, forstår man

at fordelene ved skolen var tydelige. Det ville ikke nytte å løpe vekk fra skolen og regne med å avansere i læring; *det er heller ikke tilrådelige å ende sitt liv før sin tilmålte tid.*"

Jeg lurte på dette, fordi at det bare noen få dager før, hadde vært en eldre munk, som var analfabet og syk, som hadde kastet seg ut fra en høytliggende eneboer-hytte. En gretten gammel mann hadde han vært og i en tilstand som gjorde at han nektet alle tilbud om hjelp. Ja, gamle Jigme var best ute av veien, tenkte jeg. Best for seg selv. Best for andre.

"Sir!" sa jeg, "så munken Jigme gjorde feil, da han endte sitt eget liv?«

«Ja, Lobsang, han gjorde en stor feil,» svarte guiden min. "En mann eller kvinne har en bestemt tildelt tid på jorden. Om man ender sitt liv før den tid, så må han eller hun gå tilbake nesten umiddelbart. Dermed har vi dette at en baby blir født for å leve kanskje bare i noen få måneder. Det vil være sjelen til en selvmorder som kommer tilbake for å ta over kroppen og så leve ut den tiden som skulle ha vært levd før. Selvmord kan aldri rettfærdiggjøres; det er en alvorlig forbrytelse mot en selv, mot ens selv."

"Men Sir," sa jeg, "Hva med overklasse-fødte japanere som begår seremonielt selvmord for å spare familien for skam? Er han ikke en modig mann som gjør det?" "Slett ikke så, Lobsang", sa min guide svært ettertrykkelig. "Slett ikke så, for modighet består ikke i å skulle dø, men i levende live å kunne møte motgang, møte lidelse. Å dø er lett - det å leve er en modig handling! Ikke engang den teatraliske demonstrasjon som stolthet i "Seremonielt selvmord" kan spare en fra ens feiltagelse. Vi er her for å lære og vi kan bare lære gjennom å leve vår tildelte tid. Selvmord kan aldri rettfærdiggjøres! "Jeg tenkte igjen på gamle Jigme. Han var veldig gammel, da han tok livet sitt, så når han kom igjen, tenkte jeg, ville det bare være for et kort opphold.

"Ærverdige lama, Hva er hensikten med frykt? spurte jeg. Hvorfor må vi lide oss gjennom så mye frykt? Jeg har allerede oppdaget at det jeg frykter mest ikke skjer, men jeg frykter det allikevel!"

Lamaen lo og sa: "Dette skjer med oss alle. Vi frykter det ukjente. Likevel er frykt nødvendig. Frykt driver oss videre, når vi ellers ville være late. Frykt gir oss ekstra styrke til å unngå ulykker. Frykt er som noe forsterkende, noe som gir oss ekstra kraft, ekstra motivasjon og gjør oss i stand til å overvinne vår egen tilbøyelighet til latskap. Du ville ikke studere skolearbeidet, med mindre du fryktet læreren eller fryktet å vise deg dum foran de andre."

Munker kom inn i helligdommen; chelaer pilte rundt og tente flere smør-lamper og røkelse. Vi reiste oss og gikk ut i den kjølige kvelden, der en svak bris lekte med bladene på piletrærne. De store trompetene fra Potala kunne høres langt unna og et svakt ekko rullet rundt veggene i Orakel-klosteret.

KAPITTEL TRE

Klosteret med stats-orakelet var lite, kompakt og svært avsidesliggende. Noen små chelaer lekte bekymringsløse og alene. Grupper av 'trappas' (=young munk/pupil/student) som oppholdt seg på den solfylte tempel-plassen, fordrev middagstidens timer på "tomgang" med skravling. Gamle menn - gamle lamaer også - var i flertall her. Aldrende menn med hvitt hår og bøyd under alderens vekt, gikk sakte omkring med sine oppgaver. Dette var hjemmet til "seerne" og de aldrende lamaene generelt. Oraklet selv, ble betrodd oppgavene med forutsigelser og spådom. Ingen ubudne besøkende kom inn her, ingen forstyrrelser fra reisende som var på jakt etter hvile eller mat. Dette var et sted fryktet av mange og forbudt for alle, unntatt de som var spesielt invitert. Min guide, Lama Mingyar Dondup var et unntak; til enhver tid kunne han gå inn her og vite at han alltid var en velkommen gjest.

En yndig lund ga klosteret 'privatliv' fra nysgjerrige øyne. Store steinmurer ga bygningene beskyttelse fra de nysgjerrige, hvis det skulle være noen tilfeldige nysgjerrige som ville risikere vrede av den kraftige Orakel-lamaen. Nøye bevarte rom var forberedt for Hans Hellighet, Den innerste Ene, som gjorde hyppige besøk til dette kunnskapens tempel. Luften var stille, rolighet preget stedet og menn med likevekt i sinnet gikk omkring med sine viktige gjøremål.

Det var heller ikke mulighet for bråk og slåsskamper med støyende inntrengere. Plassen ble patruljert av de mektige menn fra Kham, de store menn, mange av dem over syv fot høye, (210cm+) og ingen av dem veide mindre enn to hundre og femti pund,(120kg). De arbeidet i hele Tibet som munke-politi og hadde til oppgave å holde orden i klostre og landsbyer med tusener av munkes. Munke-politiet gikk omkring, stadig på vakt. Bærende på mektige staver, var de faktisk et skremmende syn for de med dårlig samvittighet. En munke kjortel dekker ikke nødvendigvis en religiøs mann; det finnes uredelige og late menn i alle samfunn, så mennene fra Kham 'hadde det travelt'.

Kloster-bygningene var også i tråd med sine formål. Ingen høye bygninger her, ingen lange klatre-stokker med hakk. Dette var for gamle menn, menn som hadde mistet ungdommens mykhet, menn hvis bein var skrøpelige. Korridorene hadde lett tilgang og de eldste levde på bakkeplan. Stats-Oraklet selv bodde også i første etasje, ved siden av Det gudommelige tempel. Rundt ham satt de eldste mennene, de mest lærde og senior munk-politi(-sjefen) for 'mennene fra Kham.'

"Vi vil dra å se Oraklet, Lobsang," sa min guide. "Han har uttrykt stor interesse for deg og er forberedt på å gi deg mye av sin tid." Invitasjonen - eller kommandoen - fylte meg med den største dysterhet. Et hvert besøk til en astrolog eller en "seer" i det siste, hadde medført dårlige nyheter; mer lidelse og mer bekreftelse om kommende vanskeligheter. Vanligvis måtte jeg også ha på meg min beste kappe og sitte som en utstoppet dukke, mens jeg lyttet til en kjedelig gammel mann; brekende ut en rekke av plattheter som jeg helst ikke ville høre. Jeg så opp med mistenksomhet. Lamaen kjemper for å skjule et smil, mens han stirret ned på meg. Selvfølgelig, tenkte jeg mutt, har han lest tankene mine! Han begynte å le idet han sa: "Gå som du er, Oraklet er i det hele tatt ikke påvirket av tilstanden av en kappe. Han vet mer om deg enn det du kjenner om deg selv!"

Mitt tungsinn fordypet seg, hva var det neste jeg kom til å høre, lurte jeg på.

Vi gikk nedover korridoren og inn på den indre tempelplassen. Jeg kikket på de truende fjellkjeder og det følte som å gå til en henrettelse. En skulende politi-munk nærmet seg, så på meg nesten som et fjell i forbifarten. Da han gjenkjente min guide, brøt han ut i et innbydende smil og bukket dypt. "Jeg kaster meg for dine lotus føtter, Hellige lama," sa han. «Hedre meg ved å tillate meg å lede deg til Hans Ærbødighet, Stats Oraklet." Han gikk i samme takt ved siden av oss og jeg følte det som bakken skalv under hans tunge steg.

To lamaer sto ved siden av døren, lamaer, ikke vanlige munke-vakter og da vi nærmet oss, gikk de til side for at vi kunne gå inn. "Den Hellige venter på deg," sa en smilende til min guide. "Han ser frem til ditt besøk, Herre Mingyar," sa den andre. Vi gikk inn og fant oss selv i et litt svakt opplyst rom. Etter noen sekunder kunne jeg faktisk skille ut veldig lite; mine øyne hadde blitt blendet av det sterke sollyset på tempelplassen. Etter hvert som synet mitt kom tilbake til det normale, oppfattet jeg et nakent rom med to veggtepper og en liten røkelses-brenner som sto rykende i et hjørne. I midten av rommet, på en vanlig pute, satt det en ganske ung mann. Han så tynn og skrøpelig ut og jeg ble faktisk overrasket, når jeg innså at dette var statens 'Orakel av Tibet'. Øynene hans stakk litt ut, han stirret på meg og gjennom meg. Jeg hadde inntrykk av at han kunne se min sjel og ikke min jordiske kropp.

Min guide, Lama Mingyar Dondup og jeg bøyde oss i den tradisjonelle og foreskrevne hilsen, da vi steg inn og ventet. Endelig, da stillheten var blitt avgjort ubehagelig, snakket Orakelet. "Velkommen, Herre Mingyar, velkommen Lobsang!" sa han. Stemmen hans lå noe høyt i toneleiet og var ikke kraftig; den ga inntrykk av å komme langt borte fra. En liten stund diskuterte min guide og Orakelet saker av felles interesse, så bukket Lama Mingyar Dondup, snudde seg og forlot rommet.

Orakelet satt og så på meg og sa til slutt: "Ta med en pute og sitt ned ved meg, Lobsang." Jeg strakte meg ut etter en av de polstrede putene som sto mot veggen og plasserte den slik at jeg kunne sitte foran ham. En stund stirret han på meg i en litt lunefull stillhet, men omsider, da jeg begynte å føle ubehag under hans gransking, snakket han. "Så du er Tirsdag Lobsang Rampa!" - sa han. "Vi kjente hverandre godt i en annen eksistens-fase."

Nå, etter ordre fra Den innerste Ene, må jeg fortelle deg om vanskeligheter som kommer, vanskeligheter som skal overvinnes."

"Å, Sir! "utbrøt jeg," Jeg må ha gjort forferdelige ting i tidligere liv for å lide slik i dette. Min karma, min forutbestemte skjebne, ser ut til å være vanskeligere enn andres."

"Ikke så," svarte han, "Det er en veldig vanlig feil å tenke at fordi noen har vanskeligheter i dette livet, er det nødvendigvis lidelser for syndene av tidligere liv. Hvis du varmer metall i en ovn, gjør du det fordi metallet har feilet og må straffes eller gjør du det for å forbedre egenskapene til materialet?>

Han så hardt på meg og sa: "Din guide, Lama Mingyar Dondup vil diskutere det med deg. Jeg skal bare fortelle deg om fremtiden."

Orakelet rørte ved en sølvklokke og en ledsager kom inn lydløst. Han skred over til oss og plasserte et svært lavt bord mellom Stats Orakelet og meg. På bordet plasserte han en utsmykket sølvskål, tilsynelatende, med en form for porselen innvendig. Inne i bollen glødet kull i rødt, da munketjeneren svingte den i luften, før han plasserte den foran Orakelet. Med et mumlende ord, som gikk tapt for meg, plasserte han en rikt utskåret boks til høyre for bollen og gikk ut så lydløst som han var kommet. Jeg satt stille, uvel og lurte på hvorfor alt dette måtte hende meg. Alle ville fortelle meg hvilket hardt liv jeg skulle få; de syntes å glede seg ved det. Motgang var motgang, selv om jeg tilsynelatende ikke skulle betale for syndene fra et tidligere liv. Sakte bøyde Orakelet seg fram og åpnet esken. Med en liten gullskje øste han ut et fint pulver som han spredde på glørne.

Rommet ble fylt med en fin blå dis; Jeg følte det som om sansene mine sviktet og synet mitt ble uklart. Uendelig langt borte fra syntes jeg å høre ringingen av en stor bjelle. Jo nærmere lyden kom, jo mer økte intensiteten til jeg følte hodet mitt ville splittes. Mitt syn klarnet og jeg så en sterk søyle av røyk som steg uten ende fra bollen. Innenfor røyken så jeg bevegelse, bevegelse som kom nærmere og omsluttet meg slik at jeg ble en del av den. Fra et sted utenfor min fatteevne hørte jeg stemmen til Stats Orakelet - monotont fortsette. Jeg hadde ikke noe behov for å høre stemmen hans, jeg så fremtiden like så levende som

han. Innenfor et lite stykke tid stod jeg slik. Jeg så hendelsene i livet mitt spoles forbi meg i bilder som på en film.

Min tidlige barndom, hendelser i livet mitt, min fars sinne - alt ble portrettert for meg. Nok en gang satt jeg foran det store klosteret i Chakpori. Igjen følte jeg de harde fjellsteiner på "Jernberget" (Iron Mountain), mens vinden pisket meg ned fra klostertaket - for så å slenge meg med beinbruddstyrke ned fjellsiden. Røken virvlet og bildene (de vi kaller "the Akashic Record") fortsatte. Jeg så igjen min innvielse, hemmelige seremonier omkranset i tåke, da jeg på det tidspunkt ikke var innviet. I bildene så jeg meg selv begynne på den lange, ensomme veien til Chungking i Kina.

En merkelig maskin vred seg og var som kastet opp i luften, svevende og fallende over de bratte klippene ved Chungking. Jeg - JEG - var bak styrespakene! Senere så jeg flåter av slike maskiner med japanske merker på vingene. Fra maskinene falt svarte klatter som styrtet til jorden for der å bryte ut i flammer og røk. Ødelagte kroppar ble slengt mot himmelen og for en tid regnet det blod og menneskelige fragmenter. Jeg følte meg syk i hjertet og omtumlet, mens bildene fortsatte og viste meg selv bli torturert av japanerne. Jeg så livet mitt, så slit, følte bitterheten.

Den største sorgen av alt, var forræderiet og ondskapen til noen mennesker i den vestlige verden, som jeg så var oppsatt på å ødelegge arbeidet (mitt) for det gode; av den ene grunn; sjalusi.

Bildene flyttet seg videre og videre og jeg så den sannsynlige veien for mitt liv - før jeg levde det.

Som jeg godt visste, kunne muligheter, være den mest nøyaktige prognose. Bare de små detaljene er ofte annerledes. Ens astrologiske konfigurasjon kan sette grensen for hva man kan være og tåle, akkurat som fordeleren i en motor kan sette grense for maksimal hastighet. "Et hardt liv for meg, all right!" Tenkte jeg. Så skvatt jeg slik at jeg nesten mistet puten, da en hånd ble lagt på skulderen min. Da jeg snudde meg, så jeg ansiktet til Stats Orakelet, som nå satt bak meg. Hans uttrykk var fullstendig preget av medfølelse. Sorg for den vanskelige veien videre. "Du er veldig synsk, Lobsang," sa han, "Jeg må vanligvis fortolke disse bildene til de som kommer her. Den innerste Ene, har som man kunne forvente, ganske rett."

"Alt jeg vil," svarte jeg, "er å bo her i fred. Hvorfor skulle jeg ønske å reise til den vestlige verden, hvor de så inderlig forkynner religion - og prøver å kutte ens hals bak ens rygg?" Det er en oppgave min venn, "sa Orakelet", som må oppfylles. Du kan gjøre det på tross av alle vanskeligheter. Dette på grunn av den spesielle og vanskelige trening som du er underlagt. "

Det fikk meg til aller mest å føle dysterhet, alt dette snakket om slit og oppgaver. Alt jeg ønsket var fred, ro og noe harmløs underholdning nå og da. "Nå," sa Orakelet, "er det på tide å gå tilbake til guiden din, for han har mye å fortelle deg og han venter deg." Jeg reiste meg opp og bukket, før jeg vendte om og forlot rommet. Utenfor ventet den store munkepolitimannen for å lede meg til Lama Mingyar Dondup. Vi gikk sammen ved siden av hverandre og jeg tenkte på en billedbok jeg hadde sett, hvor en elefant og en maur gikk sammen slik på en jungel sti.

"Vel, Lobsang!" sa lamaen, da jeg kom inn i rommet hans. "Jeg håper du ikke ble altfor deprimerert av det du har sett?" Han smilte til meg og gjorde tegn for meg å sitte. "Føde for kroppen først, Lobsang og deretter mat for sjelen", utbrøt han leende, da han ringte med sin sølvklokke for at munken-tjeneren skulle bringe oss te. Tydeligvis hadde jeg kommet akkurat i tide! Kloster-reglene sa at man ikke måtte se rundt seg mens man spiste, blikket skulle ikke flakke og full oppmerksomhet skulle gis til stemmen av oppleseren. Her i Lama

Mingyar Dondup sitt rom var det ingen oppleser som satt høyt over oss og leste høyt fra de hellige bøker for å holde våre tanker borte fra slike vanlige ting som mat. Det var heller ingen strenge voktere som var klar til å hoppe på oss for det minste brudd på reglene. Jeg stirret ut av vinduet mot Himalaya som strakk seg som en uendelighet foran meg, mens jeg tenkte på at snart skulle det komme en tid, da jeg ikke lenger kunne stirre på dem.

Jeg hadde fått et glimt inn i fremtiden - MIN fremtid - og jeg gruet meg for de ting som jeg ikke hadde sett helt klart, men som hadde vært delvis tilslørt av tåke.

"Lobsang!" sa guiden min, "Du har sett mye, men mye mer er holdt skjult. Hvis du føler at du ikke kan møte den planlagte framtid, vil vi akseptere dette faktum og du kan forbli i Tibet - selv om det er noe trist. (ikke å gjennomføre oppgaven.)

"Sir! "svarte jeg," Du fortalte meg en gang at den mann som setter ut på en av livets veier, men vakler og vender om, ikke er noen mann. Jeg vil gå videre på tross av at jeg kjenner vanskelighetene foran meg.»

Han smilte og nikket godkjennende. "Som jeg forventet," sa han, "du vil lykkes til slutt."

"Sir!" sa jeg: "Hvorfor kommer ikke mennesker til denne verden med en kunnskap om hva de har vært i tidligere liv og hva de er forventet å gjøre i dette livet? Hvorfor må det være det du kaller 'skjult kunnskap'? Hvorfor kan vi ikke vite alt? "

Lama Mingyar Dondup hevet øyenbrynene og lo. "Du ønsker å vite så mye, det er sant og visst!" sa han. "Din hukommelse svikter også; for ganske nylig fortalte jeg deg at vi normalt ikke kan huske våre tidligere liv, for å gjøre det, ville øke vår belastning i denne verden. Som vi sier, 'livets hjul' dreier og bringer rikdom til en og fattigdom til en annen. Tiggeren i dag er fyrste i morgen. Hvis vi ikke kjenner våre tidligere liv, vil vi alle starte på nytt uten å prøve å trekke fordeler av hva vi var i vår siste inkarnasjon. "

"Hva med den skjulte kunnskap? Hvis alle mennesker hadde denne kunnskapen, ville alle være bedre, ville avansere raskere." sa jeg. Min guide smilte til meg. "Det er ikke så enkelt som det!" svarte han. Et øyeblikk satt han i stillhet, så snakket han igjen.

"Det er krefter i oss, som kontrolleres av vårt over-selv, som er umåtelig mye sterkere enn noe som mennesket har vært i stand til å gjøre i den materielle, fysiske verden. Det vestlige mennesket, ville spesielt misbruke slike krefter som vi kan kommandere, for alt det vestlige menneske bryr seg om, er penger. Det vestlige menneske har bare to spørsmål: Kan du bevise det? Hva får jeg ut av (penger av-) det".

Han lo ganske gutteaktig og sa: «Jeg føler det nesten komisk, når jeg tenker på det store utvalget av mekanismer og apparater som vestlige mennesker bruker for å sende 'trådløse' budskap over havet. 'Tråd/lednings-løs' er det siste ordet de skulle bruke, for apparatet består av kilometer på kilometer av tråder eller ledninger. Her i Tibet er våre opplærte lamaer i stand til å sende telepatiske meldinger uten apparater i det hele tatt. Vi går inn i det astrale og reiser gjennom tid og rom, besøker andre deler av verden og andre verdener. Vi kan sveve og løfte enorme vekter ved bruk av en kraft som ikke er allment kjent. Ikke alle mennesker er rene (i tankene), Lobsang, på samme måte som heller ikke en munkekappe alltid dekker en hellig mann. Det kan være en ond mann i et kloster - akkurat som det kan være en helgen i et fengsel.»

Jeg så litt forbauset på ham.» Hvis alle mennesker hadde denne kunnskapen, ville vel sikkert alt være bra?» sa jeg.

Lamaen så sorgfullt på meg, da han svarte. "Vi holder den hemmelige kunnskapen hemmelig, slik at menneskeheten kan ivaretas. Mange menneskers, særlig de i vest, tenker bare på penger og det å få makt over andre. Som det har blitt forutsagt av Orakelet og andre, vil dette vårt land senere bli invadert og fysisk erobret av en merkelig tankeretning, en kult som ingen tanke har for den vanlige mann, men som kun eksisterer for å styrke og

understøtte en diktator. Diktatorer som vil slavebinde halve verden. Det har vært høye lamaer som har blitt torturert til døde av russerne fordi de ikke ville røpe forbudt kunnskap.

Det gjennomsnittlige mennesket, Lobsang, som plutselig får tilgang til forbudt kunnskap, ville reagere slik: først ville det være redd for makten som nå var innenfor hans rekkevidde. Så ville den tanke komme at han hadde midler til å gjøre seg selv rik hinsides sine vildeste drømmer. Han ville eksperimentere og pengene ville komme til ham. Med økende penger og makt ville han ønske enda mer av dette samme. En millionær er aldri fornøyd med én million, men ønsker mange millioner! Det sies at i de utviklede, så korrupperer absolutt makt. Den skjulte kunnskap gir absolutt makt."

Et stort lys gikk opp for meg; Jeg visste hvordan Tibet kunne bli spart! Jeg hoppet ivrig opp og utbrøt: "Den skjulte kunnskapen vil redde oss fra invasjon!"

Guiden min så på meg med medlidenhet. "Nei, Lobsang," svarte han. Dessverre kan vi ikke bruke kreftene slik. Tibet vil bli forfulgt, nesten utslettet, men i årene som kommer vil det reise seg igjen og bli større, renere. Landet vil bli rensset for slagg i krigens ovner, som senere hele verden vil bli (renset)".

Han ga meg et sidelengs blikk. "Du vet, det må være kriger, Lobsang!" sa han stille. "Hvis det ikke var kriger, ville befolkningen i verden bli for stor. Hvis det ikke var krig ville det være pester. Krieger og sykdom regulerer befolkningen i verden og gir muligheter for mennesker på jorden - og i andre verdener - å gjøre godt mot andre. Det vil alltid være kriger inntil befolkningen i verden kan kontrolleres på en måte."

Gongongene kalte oss sammen til kveldstjenesten. Min guide Lama Mingyar Dondup reiste seg. "Kom igjen, Lobsang," sa han, "Vi er gjester her og må vise respekt for våre verter ved å delta på tjenesten." Vi gikk ut av rommet og inn på tempel-plassen. Gongongene klang iherdig og hørtes lenger enn det som ville vært tilfelle ved Chakpori. Vi tok vår vei til tempelet i overraskende treg fart. Jeg lurte på hvorfor denne vår langsomme vandring, men så, da jeg kikket rundt meg, de aldrende menn og uføre, som humpet over tempel-plassen i våre fotspor. Min guide hvisket til meg: "Det ville være en høflighet, Lobsang, hvis du går bort og setter deg blant chelaene." Jeg nikket og la min vei rundt til de indre veggene i tempelet til jeg kom til der chelaene fra Stats-Orakelets kloster satt. De så på meg med nysgjerrighet, da jeg satte meg ned på den ene siden av dem. Nesten umerkelig, da vokterne ikke så på, kom de fremover til de omringet meg.

«Hvor kommer du fra?» spurte en gutt, en som syntes å være leder. "Chakpori," svarte jeg i en hvisking. "Du er den som er sendt av Den innerste Ene?" Hvisket en annen. «Ja,» hvisket jeg tilbake, "Jeg har besøkt Orakelet og han fortalte meg..."

"Stillhet!!" Skrek en voldsom stemme like bak meg, "Ikke en ny lyd ut av dere gutter!" Jeg så den store mannen bevege seg bort. "Ga!" sa en gutt, "Ikke bry deg om ham, hans bjeffing er verre enn han biter." Akkurat da ankom Stats-Orakelet og en abbed gjennom en liten dør på siden og tempel-tjenesten startet.

Snart strømmet vi ut i det fri igjen. Sammen med andre gikk jeg til kjøkkenet for å få min lærpose fylt med bygg og for å få te. Det var ingen mulighet til å snakke. Munker av alle grader sto rundt om for å ha et siste øyeblikks diskusjon, før de tok kvelden. Jeg tok min vei til det rommet jeg hadde fått tildelt, rullet meg inn i min kappe og la meg til å sove. Søvn kom dog ikke raskt. Jeg stirret ut på det lilla mørket og spissflammene av de mange gylne smør lamper. Langt unna, strakk det evige Himalaya sine stein-fingre mot himmelen som i bønn til verdens guder. Livlige hvite striper av måneskinn blinket gjennom fjellsprekker, for så å forsvinne og blinke igjen, alt ettersom månen klatret høyere. Det var ingen vind i kveld, bønne-flaggene hang sløvt fra stolpene sine. Det minste spor av skyer fløt dørst over byen Lhasa. Jeg snudde meg over og falt inn i en drømmeløs søvn.

I de tidlige morgentimer våknet jeg med en følelse av skrekk. Jeg hadde forsovet meg og ville være for sent ute til den tidlige morgentjenesten. Med et hopp kom jeg meg på føttene, fikk i hast på meg min kappe og lukket døren. Jeg løp nedover den øde korridoren og ut på tempel-plassen - rett i armene på en av mennene fra Kham. "Hvor skal du?" Hvasket han voldsomt, mens han holdt meg i et jerngrep. "Til tidlig morgen-tjenesten," svarte jeg, "Jeg må ha forsovet meg. Han lo og slapp meg. "Å," sa han "Du er en besøkende. Det er ingen tidlig tjeneste her. Gå tilbake og sov igjen.» «Ingen tidlig tjeneste? "ropte jeg," Alle har da tidlig tjeneste!"

Munke-politimannen må ha vært i godt humør, for han svarte meg høflig, "Vi har gamle menn her og noen som er uføre, derfor utelater vi den tidlige tjenesten. Gå og hvil deg en stund i fred. "Han klappet meg på hodet - forsiktig for ham - men som et tordenvær for meg - og dyttet meg tilbake i korridoren. Han snudde seg og gjenopptok vandringen over tempel-plassen, der hans tunge fotspor lød som dunk, dunk - mens han støtte sin tunge stav i bakken der han gikk. Jeg løp tilbake langs korridoren og i løpet av minutter hadde jeg sovnet igjen. Senere på dagen ble jeg presentert for abbeden og to av senior lamaene. De spurte meg nøye ut om noen spørsmål som gjaldt mitt hjem og livet der. Hva jeg husket fra tidligere liv og om mitt forhold til min guide, Lama Mingyar Dondup. Endelig reiste de tre seg, vaiende og gikk mot døren. "Kom", sa den siste og pekte med en krokete finger i min retning. Målløs, som i en døs, fulgte jeg spakt etter dem. De gikk langsomt ut av døren og stokket seg fram langs korridoren. Jeg fulgte, nesten trippende i et forsøk på å gå sakte nok. Vi kreket oss videre, forbi åpne rom der trappaer og chelaer så opp i nysgjerrighet på vår sakte gange. Jeg følte kinnene mine brenne med forlegenhet ved å være med på "halen" av denne prosesjon; mens fronten, abbeden, støttet seg fram ved hjelp av to stokker. Deretter kom to gamle lamaer som var så avfeldige og visne at de knapt kunne holde tritt med abbeden og så jeg der bakerst, som knapt kunne gå sakte nok.

Endelig, eller det virket som "endelig" for meg, nådde vi en liten døråpning i den lange veggen. Vi stoppet, mens abbeden famlet med en nøkkel og mumlet med anstrengt pust. En av lamaene gikk frem for å hjelpe ham og til slutt ble en dør dyttet åpen med et skrik av protesterende hengsler. Abbeden gikk inn, etterfulgt av den første lamaen og deretter den andre. Ingen sa noe til meg, så jeg gikk også inn. En gammel lama skjøv døren igjen bak meg. Foran meg var det et ganske langt bord nedtyngt med gamle og støvdekte ting. Gamle klær, gamle bønnehjul, gamle boller og diverse strenger av bønne-perler. Spredt på bordet var noen Charm bokser og diverse andre gjenstander som jeg ved første øyekast ikke kunne identifisere. "Hmmm. Mmmm.

«Kom hit gutten min! "befalte abbeden. Jeg flyttet meg motvillig mot ham og han grep min venstre arm med sin benete hånd. Jeg følte meg som om i berøring av et skjelett! "Hmmm. Mmmm. Gutt! Hmmm. Hvilke, om noen, av disse objektene og artiklene var i din besittelse i et tidligere liv?"

Han førte meg langs bordet, så snudde han seg rundt og sa: "Hmmm. Mmmm. Hvis du mener at noe av dette var ditt. Hmmm, plukk den eller dem ut og Hmmm, Mmmm og ta den eller dem hit til meg.» Han satte seg tungt og syntes ikke å ha mer interesse for mine aktiviteter. De to lamaer satt hos ham og ingen ord ble ytret.

Jeg tenkte for meg selv, "Hvis de tre gamle menn ønsker å gjøre det på denne måten - ja ok, så vil jeg være med på min måte!" Psykometri er, selvfølgelig, det enkleste av alt å gjøre. Jeg gikk sakte med min venstre hånd og håndflaten ned over de forskjellige artiklene. På visse gjenstander opplevde jeg en form for kløe i midten av håndflaten, en liten skjelving og kiling langs armen. Jeg plukket ut et bønne-hjul, en gammel slitt bolle og en streng av perler. Så gjentok jeg min gange ved siden av langbordet. Bare en artikkel til forårsaket kløe i min hånd og prikking i min arm og det var en gammel fillete kappe i de siste stadier av forfall. Safranfarget kappe etter en høy tjenestemann. Fargen var nesten bleket ut av alder,

materialet råttent og pulveraktig å ta på. Varsomt plukket jeg den opp, nesten redd for at det ville gå i oppløsning mellom mine forsiktige hender. Nøye bar jeg det til den gamle abbed, la den ved hans føtter og returnerte til bønnehjulet, bollen og strengen av perler. Uten et ord undersøkte abbeden og de to lamaene artiklene og sammenlignet visse tegn eller hemmelige merker, med noen i en gammel svart bok som abbeden hadde. En tid satt de overfor hverandre, nikket med sine visne nakker og de gamle hjerner - nesten så de knirket av anstrengelsen med å tenke.

"Harrumph! Arrrf! "mumlet abbeden, mens han hveste som en over-arbeidet yak-okse. "Mmmmmnn. Det er faktisk han. Hmmm. En bemerkelsesverdig ytelse. Mmmnn. Gå til guiden din, Lama Mingyar Dondup, gutten min. Hmmm, Fortell ham at vi skulle bli æret av hans nærvær. Du gutten min, trenger ikke komme tilbake. Harrumph! Arrrf! "Jeg snudde og forlot rommet, glad for å være fri fra disse levende mumier som så absolutt var så fjernt fra den varme, menneskelige Lama Mingyar Dondup. Jeg hastet rundt et hjørne og måtte bråstoppe rett foran guiden min. Han lo av meg og sa: "Oh! Ikke se så skremt ut, jeg fikk meldingen også." I det han gav meg et vennlig klapp på skulderen, skyndte han seg videre mot rommet med abbeden og de to gamle lamaer. Jeg gikk ut på tempel-plassen og gjorde ikke annet enn å sparke til en stein eller to.

"Er du den fyren hvis inkarnasjon er blitt gjenkjent?» spurte en stemme bak meg. Jeg snudde meg for å se en chela som stirret sterkt på meg. "Jeg vet ikke hva de gjør,» svarte jeg. "Alt jeg vet er at jeg har blitt dratt rundt i korridorene, slik at jeg kunne plukke ut noen av mine mulige gamle ting. Hvem som helst kan gjøre det!"

Gutten lo godmodig, "Dere Chakpori-folk kjenner sine ting," sa han, "ellers ville du ikke være i dette klosteret. Jeg har hørt det sagt at du var en stor en i et tidligere liv. Det må du ha vært ettersom Orakelet selv viet en halv dag til deg.»

Med et spottene uttrykk trakk han på skuldrene og sa: "Du får heller følge med. Før du vet av det, vil de ha gjenkjent deg og gjort deg til en abbed. Da vil du ikke være i stand til å spille/leke med de andre gutta i Chakpori lenger."

Fra en dør ved enden av tempel-plassen dukket min guide opp. Raskt kom han imot oss. Den chela som jeg hadde snakket med, bukket dypt i ydmyk hilsen. Lamaen smilte til ham og talte vennlig - som alltid. «Vi må dra i vei, Lobsang!" sa Lama Mingyar Dondup til meg, "Snart vil natten være over oss og vi ønsker ikke å ri i mørket." Sammen gikk vi til stallen hvor en munke-stallgutt ventet med våre hester. Motvillig kom jeg meg på hesten og fulgte guiden min på stien gjennom piletrærne. Vi red sammen i stillhet. Jeg kunne aldri snakke intelligent på hesteryggen, da hele min energi var viet til å holde meg på plass. Til min forbauselse tok vi ikke av mot Chakpori, men fortsatte vår vei videre til Potala. Sakte klatret hestene opp vei-trinnene. Under oss forsvant dalen, som allerede lå i natte-skygge. Glad kom jeg meg av hesten og skyndte meg inn i det nå velkjente Potala på leting etter mat.

Guiden min ventet på meg, da jeg gikk på rommet mitt etter middagen. "Kom med meg, Lobsang," ropte han. Jeg gikk inn og satte meg på hans bud. "Vel," sa han, "Jeg forventer at du lurar på hva det her handler om." "Oh! Jeg forventer å bli anerkjent som en inkarnasjon!" svarte jeg lett henkastet. "En av mennene og jeg diskuterte det ved Stats Orakelets Kloster, når du kalte meg bort!"

"Vel det er veldig hyggelig for deg," sa Lama Mingyar Dondup. "Nå må vi gi oss litt tid og diskutere ting. Du trenger ikke delta på møtet i kveld. Sitt komfortabelt og lytt og ikke avbryt.

"De fleste kommer til denne verden for å lære ting," begynte min guide. "Andre kommer, for at de kan hjelpe de som trenger det eller for å fullføre noen spesielle, svært viktige oppgaver." Han så skarpt på meg for å være sikker på at jeg fulgte med, deretter fortsatte han: "Mange religioner forkynner om et helvete, stedet for straff eller soning for ens synder. Helvete er her i denne verden. Vårt virkelige liv er på den andre siden. Hit kommer vi for å

lære og for å betale for feil som ble gjort i et tidligere liv eller - som jeg sa - for å forsøke å gjennomføre en svært viktig oppgave. Du er her for å gjøre en oppgave i forbindelse med den menneskelige aura. Dine "verktøy" vil være en usedvanlig følsom psykisk persepsjon, en kraftig forsterket evne til å se den menneskelige aura og all den kunnskap som vi kan gi deg om alle de okkulte kunster. Den innerste Ene har bestemt at alle mulige midler skal brukes for å øke dine evner og talenter. Direkte undervisning, faktiske erfaringer, hypnose, - ja vi kommer til å bruke dem alle slik at vi kan få mest mulig kunnskap inn i deg på kortest tid."

"Helvete er det, ja!" utbrøt jeg dystert. Lamaen lo av uttrykket mitt. "Dette helvete er bare et springbrett til et langt bedre liv,» svarte han. "Her er vi i stand til å kvitte oss med noen av våre groveste feil. Her kan vi på få år av et jordliv, kaste av oss feil som kan ha plaget oss i den andre verden i utallige tidsavsnitt. Hele livet i denne verden er kun som et øyeblikk for den andre verden. De fleste mennesker i Vesten, "fortsatte han," tror at når en "dør" – så sitter man på en sky og spiller harpe. Andre mener at når en forlater denne verden for å dra til den andre, er de i en mystisk tilstand av intet eller lignende det.» Han lo og fortsatte:

"Hvis vi bare kunne få dem til å innse at livet etter døden er mer ekte enn noe på jorden! Alt i denne verden består av vibrasjoner; hele verdens vibrasjoner - og alt innen verden - kan sammenlignes med en oktav på en musikalsk skala. Når vi passerer til den andre siden av døden blir "oktaven" hevet ytterligere oppover skalaen."

Min guide stoppet, grep hånden min og banket fingrene mot gulvet. "Dette, Lobsang," sa han, "er stein, vibrasjoner som vi kaller stein." Igjen tok han hånden min og gned fingrene på kappen. "Dette", utbrøt han, "er vibrasjonen som indikerer ulla. Hvis vi *flytter alt* oppover skalaen av vibrasjoner, vil vi fortsatt opprettholde den relative graden av hardhet og mykhet. Så, i livet etter døden, det virkelige liv, kan vi føle tingene akkurat som vi gjør i denne verden. Følger du det klart?» spurte han.

Selvfølgerlig var det klart. Jeg hadde kjent til ting som dette i meget lang tid. Lamaen brøt inn i tankene mine. «Ja, jeg er klar over at alt dette er vanlig kunnskap her, men om vi gir stemme til disse ikke uttalte tanker, skal vi gjøre dette klarere i din bevissthet. Senere, sa han, skal du reise til landene i den vestlige del av verden. Der vil du møte mange vanskeligheter på grunn av den vestlige verdens religioner.» Han smilte litt skjevt og bemerket «De kristne kaller oss hedninger. I deres Bibel står skrevet at Kristus vandret i ødemarken. I våre oppteignelser er det opplyst at Kristus vandret gjennom India, studerte indiske religioner og kom deretter til Lhasa og studerte ved Jo Kang under våre fremste prester på den tiden. Kristus formet en god religion, men kristenheten som den praktiseres i dag, er ikke den religion som Kristus laget «. Min guide så litt alvorlig på meg og sa: «Jeg vet at du er litt lei av dette og tenker at jeg taler på grunn av det som sies, men jeg har reist gjennom den vestlige del av verden og jeg har plikt til å advare deg om det du vil komme til å erfare. Jeg kan gjøre det på beste måte ved å fortelle deg om deres religioner, for jeg vet at du har en hukommelse som kan gjenoppleve tidligere hendelser. Jeg hadde grunn til å rødme for jeg hadde tenkt «altfor mange ord».

I korridorene på utsiden ruslet munkene mot templets aftentjeneste. På taket ovenfor så trompetistene ut over dalen og sendte sine siste toner ut i den døende dag. Her, foran meg, fortsatte min guide, Lama Mingyar Dondup, sin tale. «Det er to grunn-religioner i vesten, men utallige underavdelinger. Den jødiske religion er gammel og tolerant. Du vil ikke oppleve noe trøbbel, ingen vanskeligheter forårsaket av jødene. I århundrer har de blitt forfulgt og de har stor sympati og forståelse for andre. De kristne er ikke så tolerante, unntatt på søndager. Jeg skal ikke si noe om individuell tro, det kan du lese om, men jeg vil fortelle om hvordan religionene oppsto.

«I jordens tidligste dager», sa lamaen, «levde folk fra først av i små grupper, i meget små stammer. Det var ingen lover, ingen regler for hvordan man burde oppføre seg. Makt eller styrke var den eneste lov. En sterk og kraftig fiendtlig eller vill stamme kunne gå til krig mot en som var svakere. I tidens løp oppsto en mann som var sterkere og klokere. Han forsto at stammen hans ville kunne bli den sterkeste om den ble organisert eller bedre planlagt. Han grunnla en religion og en lov for hvordan man skulle oppføre seg. «Vær fruktbare og bli mange», kommanderte han; i det han visste at jo flere babyer som fødtes, jo sterkere ville hans stamme vokse seg. «Ære din far og din mor», beordret han, for han visste at om han ga foreldrene bestemmelsesrett over deres barn, ville han ha bestemmelsesrett over foreldrene. Han visste også at om han kunne overtale barna til å føle avhengighet og å ha skyldfølelse overfor sine foreldre, så ville disiplin være lettere å håndheve. «Du skal ikke begå ekteskapsbrudd eller hor», tordnet profeten på den tiden. Hans virkelige beskjed var at stammen ikke skulle blande ekteskaps-blod med medlemmer av en annen stamme, for i slike tilfeller oppstår delt lojalitet eller tilhørighet. I tidens løp fant prestene ut at det var noen som ikke alltid adlød den religiøse lære. Etter mye tankevirksomhet og mange diskusjoner arbeidet disse prestene ut et skjema for belønning og straff. Himmelen, Paradiset, Valhall – kall det hva du vil – for disse som adlød prestene. Helvetes ild og fordømmelse med evigvarende lidelse for de som ikke var lydige.

«Så da er du mot vestens organiserte religioner, Sir»? spurte jeg. «Nei, jeg er ikke så sikker på det», svarte min guide. «Det er mange som føler seg fortapte om de ikke kan oppleve eller tenke seg en altseende far som ser ned på dem og med en oppteignende engel som er klare til å notere ned enhver god handling så vel som en dårlig sådan. Vi er Gud for de mikroskopiske vesener som holder til i våre kropper og også for de mindre vesener som lever i molekylerne. Som med bønner, Lobsang, lytter du ofte til bønnene fra de vesener som lever i dine molekyler «? «Du sa jo at bønner er effektive og virker», svarte jeg forbauset. «Ja, Lobsang, bønner er meget effektive om vi ber til vårt eget over-selv, ber til den virkelige del av oss i den andre verden eller den delen som kontrollerer vår «dukke-strenger». Bønn er meget effektiv om vi adlyder de enkle, naturlige lover som gjør den slik den er». Han smilte til meg i det han sa: «Mennesket er bare som en liten tøddel i en vanskelig verden. Mennesket føler seg bare vel, når det føler seg trygg i en slags mors-omfavning. For disse i vesten som er ukjent med kunsten å dø, er den siste tanke eller det siste rop: «Mor «!

Et menneske som er usikker på seg selv, vil gjerne forsøke å gi inntrykk av tillit, mens det suger på en sigar eller en sigarett akkurat som en baby sutter på en finger. Psykologene er enige om at røkevaner er rett og slett reversjon av vaner fra tidlig barndom, hvor en baby suger til seg næring fra sin mor. Religion er en trøster. Kunnskapen om sannheten om livet – og døden – er en enda større trøster. Vi er som vann på jorden og lik damp, når vi passerer over i «døden». Vi kondenserer igjen til vann, når vi blir gjenfødt til denne verden enda en gang.

«Sir», utbrøt jeg, «Synes du at barn ikke skulle ære deres foreldre»? Min guide så litt overraskende på meg. «Gode Gud, Lobsang, naturligvis skal barn respektere sine foreldre – i hvert fall om foreldrene fortjener det. Alt for dominerende foreldre skulle ikke tillates å ødelegge sine barn, men et voksent barn er sant nok først og fremst ansvarlig overfor sin ektefelle. Foreldre skulle ikke tillates å tyrannisere eller diktere sine voksne etterkommere. Å la foreldre opptre slik, er til skade både for foreldrene og en selv. Det lager en gjeld som foreldrene må betale for i et annet kommende liv». Jeg tenkte på mine foreldre. Min strenge og barske far, en far som aldri hadde vært som en «far» for meg. Min mor hvis hovedinteresse var det sosiale liv eller sosieteten. Så tenkte jeg på Lama Mingyar Dondup, som var mer enn en mor og far for meg og den eneste person som hadde vist meg vennlighet og kjærlighet i all min tid.

En munke-budbringer skyndte seg inn og bukket dypt. «Ærede Lord Mingyar», sa han respektfullt. «Jeg er bedt om å fremføre til deg respekt og gratulasjoner fra Den innerste Ene og be deg være så god og komme til ham. Må jeg føre deg til ham, Sir?» Min guide reiste seg opp på føttene og fulgte med budbringeren.

Jeg gikk ut og klatret opp på Potalas tak. Tempel-sykehuset i Chakpori raget bare ubetydelig høyere opp i nattemørket. Ved siden av meg flagret bønneflaggene svakt mot sine stenger. En eldre munk sto ved et vindu i nærheten og virvlet med sitt bønnehjul og dets klakk, klakk lød høylytt i nattens stillhet. Stjernene strakte seg over mitt hode som i en endeløs prosesjon og jeg lurte på om vi så ut på samme måte for et annet vesen et eller annet sted?

KAPITTEL FIRE

Årstiden var nå 'Logsar', det tibetanske nyttår. Vi 'Chelas - og Trappas' - hadde vært opptatt en stund med å lage smør bilder nå. I fjor hadde vi ikke laget noen, og hadde derfor foranlediget en dårlig følelse; andre klostre hadde ment at vi i Chakpori verken hadde tid eller interesse for slike barnslige sysler. I år, og da det etter ordre fra den innerste selv, måtte vi lage smør bilder og delta i konkurransen. Vår innsats var beskjeden sammenlignet med andre klostre. På en treramme, tyve fot (7m) høy og tretti fot (10m) lang, støpte vi i farget smør - ulike scener fra hellige bøker. Våre figurer var fullt ut tredimensjonale, og vi håpet at når det ble sett i lyset av flimrende smør lamper, ville det skapes en illusjon av bevegelse.

Den innerste selv, og alle senior lamaene, så utstillingene hvert år, og mye ros var tilstått kunstnerne av den vinnende part. Etter Logsar feiringen ble smøret smeltet og brukt i smør lamper gjennom hele året. Mens jeg jobbet – og jeg *hadde* noen ferdigheter i modellering - tenkte jeg på alt det jeg hadde lært i løpet av de siste månedene. Visse ting om religion forundret meg fortsatt, og jeg besluttet å spørre min guide, Lama Mingyar Dondup, om det ved første anledning, men nå var smør skulpturer tingen! Jeg bøyd meg og skrapte opp litt hud-farget smør og forsiktig klatret jeg så opp stillaset, slik at jeg kunne bygge opp øret til Buddha-lignende proporsjoner.

Til høyre for meg, hadde to unge chelaer en smørkule kamp. De øste opp enn masse smør, og formet dem omtrent runde, og deretter kaste de dem mot "fienden". De hadde en artig stund, før en munke-vakt dukket opp rundt en steinsøyle for å se hva all støyen var om. Uten et ord han grep han tak i begge gutter, en i høyre hånd og den andre i venstre og kastet dem begge i en stor tønne med varmt smør!

Jeg snudde meg og gikk igang med mitt arbeide. Smør blandet med sot, dannet veldig passende øyenbryn. Allerede nå var det skapt illusjon av liv i figuren. Dette er 'Verdenen av Illusjoner', tross alt, tenkte jeg. Jeg klatret ned, og gikk over gulvet slik at jeg kunne få et bedre inntrykk av arbeidet. Kunstmesteren smilte til meg; jeg var kanskje hans favoritt elev - jeg som likte modellering og maling - og virkelig prøvde å lære av ham. "Vi gjør det fint, Lobsang," sa han positivt, "Gudenes synes å leve." Han gikk bort for å kunne lede endringer i en annen del av scenen, og jeg tenkte: "Gudene virker levende! Finnes det Guder? Hvorfor lærte vi om dem hvis det ikke finnes noen? Jeg måtte spørre min guide."

Tankefullt skrapte jeg smøret fra hendene mine. Over i hjørnet prøvde de to chelaer som hadde blitt kastet i det varme smøret, å rengjøre seg ved å gni kroppene sine med fin brun sand. De så veldig dumme ut faktisk mens de gned iveri. Jeg lo litt og snudde meg for å gå. En tung Chela gikk ved siden av meg og sa: "Selv gudene måtte ha ledd av det!"

"Selv gudene - Selv gudene - Selv gudene" - refrenget gikk som ekko gjennom hodet mitt i takt med min gange. Gudene....; fantes det guder? Jeg gikk ned til tempelet og satte meg ventende på at tjenesten skulle starte. "Hør stemmene fra våre Sjeler, alle dere som vandrer. Dette er 'Verdenen av Illusjoner'. Livet er bare en drøm. Alle som er født må dø."

Prestens stemme fortsatte å resitere kjente ord. Ord som nå vekket min nysgjerrighet; "Den tredje røkelse er tent for å tilkalle en vandrende avdød, så han kan bli veiledet."

"Ikke hjulpet av gudene," tenkte jeg, "men guidet av sine medmennesker. Hvorfor ikke av gudene? Hvorfor ba vi til vårt Overselv og ikke til en Gud?"

Resten av tjenesten hadde ingen attraksjon, ingen mening for meg. Jeg ble brutalt tatt ut av mine tanker etter at en albue støtte voldsomt inn i ribbeina mine. "Lobsang! Lobsang, Hva er i veien med deg - er du død? Stå opp, tjenesten er over!" Jeg snublet meg på føttene og fulgte de andre ut av tempelet.

"Sir!" Sa jeg til min guide Lama Mingyar Dondup noen timer senere, "Sir! Finnes det en Gud? Eller guder?"

Han så ned på meg og sa: "La oss gå og sette oss på taket, Lobsang, vi kan knapt snakke her på dette overfylte stedet."

Han snudde seg og ledet vei langs korridoren, ut gjennom Lamaenes boliger, og opp stolpen med hakk (som stige), og så videre til taket. Et øyeblikk sto vi ute der og betraktet en kjær scene, de høye fjellkjeder, det lyse vannet i *Kyi Chu*, og den siv-fylte *Kaling Chu*. Under oss var Norbu Linga, eller Juvel Parken, lik en sammenhengende masse av levende grønt. Min guide vinket med hånden. "Tror du alt dette er en tilfeldighet, Lobsang? Selvfølgelig finnes det en Gud!"

Vi flyttet til den høyeste delen av taket og satte oss ned.

Kyi Chu elven – men bildet her tatt kanskje hundre år etter den tid som Rampa beskriver i boken her, men sannsynligvis så dette slik ut også den gang.

"Du er forvirret i din tenkning, Lobsang," sa min guide. "Det finnes en Gud; det finnes guder. Mens vi er på denne jorda er vi ikke i stand til å forstå formen av og Guds natur. Vi lever i det som kan kalles en tredimensjonal verden: Gud lever i en verden så fjernt at den menneskelige hjerne - mens vi er på jorden, ikke kan fatte hva begrepet Gud er og dermed har menneskene en tendens til å rasjonalisere. 'Gud' antas å være noe menneskelig, overmenneskelig, hvis du foretrekker *det* begrepet.

For mennesket tror han er laget i Guds bilde! Det mener også at det ikke er liv i andre verdener. Hvis mennesket er skapt i Guds bilde, og folkene i andre verdener er i et annet bilde - hva blir det da av vårt konsept at kun mennesket er skapt i Guds bilde"?

Lamaen så intenst på meg for å være sikker på at jeg fulgte hans bemerkninger. Sannelig gjorde jeg det; alt dette virket selvvinnlysende.

"Hver verden, hvert land i alle verdener, har sin Gud, eller skyts-engel/ Vokter-Engel. Vi kaller Guden som har ansvar for verden; Manu. 'Han' er en høyt utviklet ånd, et menneske som gjennom inkarnasjon etter inkarnasjon har rensert sitt 'slagg', slik at bare det rene er igjen. Det er grupper av Store/'Høye vesener' som til tider av behov, har kommet til jorden for at de kan sette et eksempel for vanlige dødelige, som kan bli i stand til å løfte seg fra hengemyren av verdslige lyster."

Jeg nikket; jeg visste dette, visste at Buddha, Moses, Kristus og mange andre var av den kategori. Jeg kjente også til Maitreya, som etter de buddhistiske skrifter, vil komme til verden 5.656 millioner år etter Buddha, eller Gautama som Han også kalles. Alt dette, og mer, var en del av vår vanlige religiøse undervisning. Med vissheten om at alle gode mennesker hadde en lik sjanse, uansett hvilken religion han tilhørte. Vi trodde aldri på at bare *en* bestemt religiøs sekt "gikk til himmelen", og alle andre ramlet ned til helvete som underholdning for diverse blodige demoner. Men Guide min var klar til å fortsette.

"Vi har Manuen av verden, det store utviklede vesen som kontrollerer verdens skjebne. Det er mindre Manus som styrer skjebnen til et land. Gjennom eller etter endeløse år, vil verdens- Manuen gå videre, og den neste, godt trente, vil utvikle seg, og ta over jordens styring."

«Ah!"Utbrøt jeg i triumf", så er ikke alle Manus'ene bra! Manuen i Russland tillater at russerne handler mot vårt beste. Manuen av Kina tillater kineserne å raide våre grenser og drepe vårt folk."

Lamaen smilte mot meg. "Du glemmer, Lobsang," svarte han, «at denne verden er helvete, vi kommer hit for å lære leksjoner. Vi kommer hit for at vår ånd kan utvikle seg. Motgang lærer, smerte lærer; ikke vennlighet og omtanke. Det eksisterer kriger for at mennesker kan vise mot på slagmarkene og slik som jernmalm i smelteovnen - bli herdet og styrket fra ilden av kampen. Den kjødelig kroppen spiller ikke hovedrollen, Lobsang, den er bare en midlertidig marionett. Sjelen, Ånden, over-selvet, kall det hva du vil - er den som teller. På jorden, i vår blindhet, tror vi at kroppen alene er viktig. Vi frykter at kroppen skal lide, og formørke vårt utsyn og fordreie vår bedømmelsesevne. Vi må handle til beste for våre egne høyere selv, og samtidig hjelpe andre. De som blindt følger diktatene av nedlatende foreldre, legge en byrde på egne skuldre - både på foreldrene så vel som til seg selv. De som blindt følger diktatene av en stereotyp religiøs tro, forkramper også deres egen utvikling."

"Ærefulle Lama!" sa jeg, "kan jeg komme med to kommentarer?"

"Du sa at vi lærer raskere hvis forholdene er tøffe. Jeg foretrekker litt mer godhet. Jeg kunne lære mer på den måten."

Han så tankefullt på meg. "Kunne du?" sa han. "Vil du lære de hellige bøkene om du ikke frykter lærerne? Vil du gjøre din del i kjøkkenet hvis du ikke frykter straff for din latskap? Ville du det?"

Jeg hang med hodet, det var riktig nok, jeg jobbet i kjøkkenet når jeg var kommandert til det. Jeg studerte hellige bøker fordi jeg fryktet 'stryk'.

"Og ditt neste spørsmål?" sa Lamaen. "Vel, Sir, hvordan kan en stereotyp religion skade ens evolusjon?"

"Jeg vil gi deg to eksempler," svarte min Guide. "Kineserne mente at det ikke spilte noen rolle hva de gjorde i dette livet, for så kunne de betale for feil og synder når de kom igjen. Derfor tok de til seg en væremåte av mer mental sløvhet. Deres religion ble som et opium og dopet dem inn i åndelig latskap; de levde bare for det neste livet, slik at deres kunst og håndverksferdigheter gikk ut av bruk. Kina ble dermed en tredje-rangs makt der banditt-krigsherrer startet terrorvelder og plyndringer."

Jeg hadde lagt merke til at kineserne i Lhasa syntes å være unødvendig brutale og ganske fatalistiske. Død betød intett for dem - ikke mer enn å gå inn i et annet rom! Jeg fryktet ikke døden på noen måte, men jeg ønsket å få oppgaven min ferdig i *ett liv* i stedet for halvveis, og skulle måtte komme tilbake til denne verden gang på gang. Prosessen med å bli født, å være en hjelpeløs baby, å måtte gå på skolen, alt dette var for meg problemer. Jeg håpet at dette livet ville være mitt siste på jorda.

Kineserne hadde hatt fantastiske oppfinnelser, fantastiske kunstverk, en fantastisk kultur. Nå, gjennom for slavisk å følge en religiøs tro, hadde det kinesiske folket blitt dekadent, et klart offer for kommunismen. På et tidspunkt hadde høy alder og kunnskap vært dypt respektert i Kina, som burde være tilfelle. Men nå hadde ikke lenger vismenn ære på grunn av det; alt som betydde noe nå var vold, personlig vinning og egoisme.

"Lobsang!" Stemmen fra min guide brøt inn i tankene mine. "Vi har sett en religion som lærte passivitet, som lærte at man ikke på noen måte skal påvirke hverandre, i tilfelle det ble lagt til i ens egen karma- gjeld som går videre fra liv til liv."

Han så ut over byen Lhasa, vår fredelige dal, og vendte seg deretter til meg igjen. "Religionene i Vesten har en tendens å være veldig militante. Folk der er ikke fornøyde med å tro hva de ØNSKER å tro, for de er villige å drepe for å få andre å tro det samme."

"Jeg kan ikke se hvordan det å drepe noen, ville være en bra religiøs praksis," bemerket jeg.

"Nei, Lobsang," svarte lamaen, "men under tiden av den spanske inkvisisjonen, var det slik at en gren av de kristne torturerte den andre grenen, slik at de kunne bli *omvendt og frelst*."

Folk ble strukket som tortur, og brent på bålet, for at de dermed kunne bli overtalt å endre sin tro! Selv nå sender disse folk ut misjonærer som prøver via alle midler å få konvertitter. Det virker som de er så usikre på sin tro, på at de må ha andre å uttrykke en godkjenning og avtale om deres religion - for i rekkene, formodentlig, er det sikkerhet i store antall og tilhengere."

"Sir!, "mener du folk bør følge en religion?"

«Hvorfor ikke, klart så, hvis de ønsker det," svarte Lama Mingyar Dondup. "Hvis folk ennå ikke har nådd det stadiet der de kan forstå Overselvet, og Manuen av verden, så kan det være en trøst for dem å forholde seg til et formelt system som religion. Det er en mental og åndelig disiplin. Det er slik at noen mennesker føler de hører hjemme i en familie gruppe, med en velvillig far som våker over dem, og en medfølende mor som alltid er klar til å gripe inn på deres vegne - med Faderen. Ja, for de som er i en viss fase av utviklingen, er en slik religion bra. Men jo før slike folk innser at de burde be til sitt *Overselv* - jo raskere vil de utvikle seg.

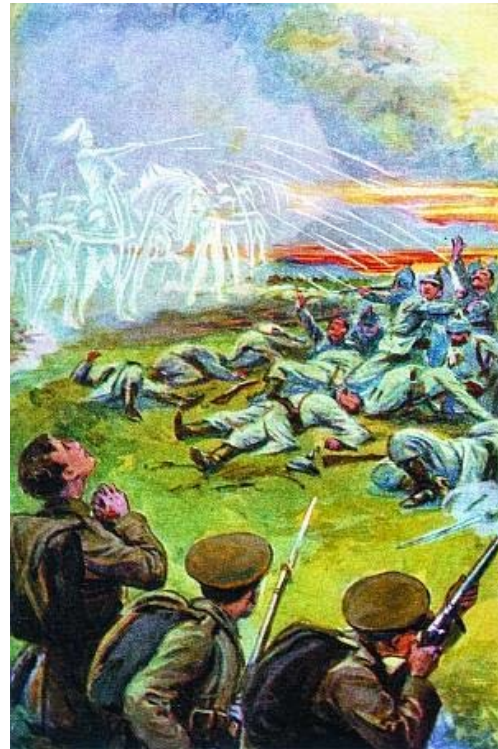
Vi er ofte spurt om hvorfor vi har hellige bilder i våre templer, eller hvorfor vi har templer i det hele tatt. Til det kan vi svare at slike bilder er påminnelser om at *vi også* kan utvikle oss, og med tiden bli høye åndelige vesener. Som for våre templer, er de steder hvor folk av samme sinn kan samles i den hensikt å gi hverandre gjensidig styrke i oppgaven med å nå sitt Overselv.

Ved bønn, selv om bønnen ikke er riktig rettet, er man i stand til å nå en høyere grad av vibrasjon. Meditasjon og kontemplasjon i et tempel, en synagoge eller kirke er gunstig."

Jeg tenkte på det som jeg nettopp hadde hørt. Under oss sildret Kaling Chu elven og strømmet raskere der den snevret seg under broen på Lingkor. Mot sør så jeg en gruppe som ventet på ferjemannen ved Kyi Chu. Handelsfolk hadde kommet tidligere på dagen, og brakt med aviser og blader for guiden min. Aviser fra India, og fra merkelige land i verden. Lama

Mingyar Dondup hadde reist langt og ofte, og holdt tett kontakt med ting utenfor Tibet, gjennom aviser, magasiner.

Jeg hadde en tanke i hodet. Noe som hadde vært et samtaleemne. Papirer? Plutselig hoppet jeg opp som om jeg var stukket av et insekt. Ikke papirer, men et magasin! Noe jeg hadde sett, nå hva og hvor var det? Jeg visste det! Det var med ett klart for meg; Jeg hadde knipset over noen sider, uten å forstå et eneste ord av fremmedspråket, men så på bildene. En slik side hadde stoppet under tommelen min. Bildet av et bevinget vesen som svevde i skyene, svevde over et felt med blodige kamper. Guiden min, som jeg hadde vist bildet til, hadde lest og oversatte bildeteksten.

"Ærede Lama" utbrøt jeg begeistret, "tidligere i dag fortalte du meg om denne skikkelse - som du kalte 'Angel of Mons' - som mange menn hevdet å se over en slagmark. Var det en Gud?«

"Nei, Lobsang," svarte min guide, "mange, mange, menn - i deres desperasjon i dødstimene, lengtet etter å se skikkelsen av en helgen, eller som de kaller det, en engel. Deres presserende behov og de sterke følelser som ligger over en slagmark, ga styrke til deres tanker, lengsler og bønner. Slik - eller på den måten som jeg har vist deg, dannet de en tankeform av sine egne forestillinger. Da det første spøkelsesaktige, omrisset av en skikkelse dukket opp, forårsaket det nye, enda mer intensive bønner og tanker hos de menn som så figuren, som slik fikk styrke og energi til å vare i betydelig tid. Vi gjør det samme her når vi "hever tankeformer" i det indre Tempelet. Men kom, Lobsang, dagen er langt kommet og seremoniene av Logsar er enda ikke avsluttet."

Vi gikk nedover korridoren, til travelheten, til uroen som var hverdagen i et kloster under en høytid med feiring. Kunst-mestren kom inn og sa han var på leting etter meg. De ønsker en liten, lett gutt for å klatre opp stillaset og gjøre noen endringer på toppen hodet av en figur. Jeg fulgte ham i høyt tempo nedover det glatte gulvet til "smør-rommet". Jeg kledde meg i en

gammel kappe, som var rikelig belagt med farget smør, og hadde knyttet en snor rundt midjen med hvilken jeg skulle dra opp materialet.

Slik klatret jeg opp stillaset. Det var slik han hadde fortalt, en del av hodet hadde gitt etter fra de tre støttene. Ropende ned hva jeg trengte, dinglet jeg i tauet og trakk opp en bøtte med smør. I noen timer jobbet jeg slik, mens jeg kranglet med tynne, runde trestøtter som skulle holde på smøret - holde hodet på plass.

Endelig, var kunstsjefen fornøyd fra der han så kritisk opp fra bakken. Sakte og stivt fikk jeg løsrevet meg selv fra stillaset og kom sakte ned til bakken. Takknemlig skiftet jeg så kappe og skyndte meg avsted.

Den neste dagen var jeg og mange andre av de unge disipler nede på Lhasa-sletten, ved foten av Potala, ved landsbyen Sho. Egentlig skulle vi se prosesjoner, spill, og løp. I virkeligheten ble vi vist frem foran de ydmyke pilegrimer som trengte ned fra fjellstier til Lhasa, på dette tidspunktet for Logsar. Fra hele den buddhistiske verden kom de til denne festivalen - som et mekka for buddhismen.

Gamle menn preget av alder, unge kvinner bærende små babyer; alle kom i den tro at i det de fullførte den hellige rundtur rundt om Potala, ble de fratatt og forsonet for tidligere synder og sikret god gjenfødelse til det neste liv på jorden.

Spåmenn skapte trengsel på Lingkor Veien, gamle tiggere ba om almisser, og kremmere kom med sine varer som de bar på sine skuldre, og presset seg gjennom hordene på jakt etter kunder. Snart var jeg lei av dette vanvittige sceneri, lei av det gapende mangfold og deres endeløse, tåpelige snakk. Jeg kom meg unna mine kompanjonger og vandret sakte opp fjellet langs veien til mitt lama- hjem.

t.v; fra en Logsar festival Tibet og t.h. utsikten fra taket på klosteret som Rampa forteller om her.

På taket som var mitt favorittsted, var alt stille. Solen ga bare en svak varme nå. Under meg, ute av syne, hørtes murringen fra folkemengdene, en murring som i sin ubestemthet, beroliget meg og gjorde meg trett i middagstidens varme. *En mystisk karakter materialiserte seg nesten helt* - på grensen for min synssans. Søvnig ristet jeg hodet og blunket. Da jeg igjen åpnet øynene helt, var den der fremdeles; klarere nå og glødende, tettere. Hårene på bakhodet ble stive av skrekk. "Du er vel ikke et spøkelse!" utbrøt jeg. "Hvem er du?"

Figuren smilte litt og svarte: "Nei, min sønn, jeg er ikke et spøkelse. En gang studerte også jeg her ved Chakpori, og latet meg slik som du på dette taket. Så ønsket jeg fremfor alt å få fortgang på min frigjøring fra jordiske ønsker. Jeg lot meg selv mures inn i den enerboerhulen, sa han mens han gestikulerte oppover, og jeg snudde meg for å se i retningen av hans utstrakte arm. "Nå," fortsatte han, telepatisk, "på denne ellefte Logsar siden den dagen, har jeg oppnådd det jeg ønsket; frihet til å streife fritt på min vilje, mens samtidig kroppen ligger trygt innenfor den eneboer-cellen. Min første reise er hit, slik at jeg nok en gang kan beskue folke- mengdene, og igjen se dette stedet som jeg husker så godt. Frihet, du gutt, jeg har oppnådd frihet."

Foran mitt blikk forsvant han som en sky av røkelse som blir spredt av nattevinden.

Eneboercellene! Vi unge elever hadde hørt så mye om dem, hvordan var de - der inne? Vi lurte ofte på det. Hvorfor kunne menn fengsle seg selv innenfor disse bergrom, som var farlig plasserte der ute på fjellhyllene? Jeg bestemte at jeg ville spørre min elskede Guide om dette. Så husket jeg at en gammel kinesisk munk bodde noen kilometer fra der jeg var. Gamle Wu

Hsi hadde hatt et interessant liv; i noen år hadde han vært en munk tilknyttet keiser-palasset i Peking. Lei av dette livet, hadde han vandret inn i Tibet på jakt etter kunnskap. Til slutt hadde han nådd Chakpori, og hadde blitt godtatt. Men han ble lei etter noen år, og så hadde han flyttet inn i en eneboercelle og i syv år hadde han levd dette ensomme liv. (bilde om dette temaet- fra filmen *Samsara*)

Men nå var han tilbake på Chakpori ventende på å dø. Jeg snudde og skyndte seg til korridoren nedenfor. Fant min vei til et lite cellerom, og ropte til den gamle mannen.

"Kom inn! Kom inn!« svarte han med en høy, skjelvende stemme. Jeg gikk inn i hans celle, og møtte for første gang *Wu Hsi - den kinesiske munken*. Han satt med bena i kors og til tross for sin alder, var ryggen så rett som et ungt bambusrør. Han hadde høye kinnben, og hadde veldig, veldig gul, pergament-aktig hud. Øynene hans var kullsvarte og skrå. Noen

uryddige hår vokste fra haken, og fra overleppen var et dusin eller så hår, hans lange bart. Hendene hans var gul-brune, og merket av alderen, mens hans blodårer sto ut som kvistene på et tre. Da jeg gikk mot ham, kikket han blindt i min retning, følede snarere enn å se. "Hmmm, hmmm," sa han, "en gutt, en ung gutt - på måten du går. Hva vil du, gutt?"

"Sir!" svarte jeg, "du levde lenge i en enboercelle. Vil du, Hellige, være snill å fortelle meg om det?"

Han mumlet og tygget i endene av barten og sa: "Sitt gutt, det er lenge siden jeg snakket om fortiden, selv om jeg tenker på det hele tiden nå."

"Da jeg var gutt," sa han, "reiste jeg langt vekk, til India. Der så jeg eremitter lukket inne i sine huler, og noen av dem så ut til å ha nådd til opplysning." Han ristet på hodet.; "De vanlige mennesker var veldig late, tilbragte dagene under trærne. Ah! Det var et trist syn!"

"Hellige, jeg skulle mye heller å høre om eneboercellene i Tibet» sa jeg.

«Eh? Hva er det?" svarte han svakt. "Å ja, eneboercellene i Tibet. Jeg kom tilbake fra India og dro til mitt kjente Peking. Livet der kjedet meg, for jeg lærte ikke noe. Jeg tok med mine ting, min bolle og gikk min vei i mange måneder, til grensene av Tibet.»

Jeg sukket for meg selv i utolmodighet. Den gamle mannen fortsatte: "I løpet av tiden, etter å ha oppholdt meg på kloster etter kloster, alltid på jakt etter opplysning, nådde jeg Chakpori. Abboten tillot meg å bo her da jeg var kvalifisert som lege i Kina. Min spesialitet var akupunktur. Gjennom et par år var jeg der, men så unnfanget jeg et stort ønske om å komme inn et eneboercelle."

Nå nesten danset jeg av utålmodighet. Hvis den gamle mannen brukte mer tid på å fortelle, ville det bli for sent - jeg kunne ikke gå glipp av kveldstjenesten! Da jeg tenkte på det, kunne jeg høre første boom-boom av gongene. Motvillig reiste meg opp og sa: "Respekterte sir, jeg må gå nå." Den gamle mannen humret. "Nei, gutt,» svarte han, «du kan bli, for er du ikke her for å motta instruksjon fra en eldre bror? Bare bli her, du er unnskyldt fra kveldens tjeneste."

Jeg satte meg igjen, vel vitende om at han hadde rett; selv om han fortsatt var en vidregående student ('trappa'), og ikke en lama, men likevel ble han regnet som av "de eldste" på grunn av sin alder, hans reiser, og hans erfaring.

"Te gutt, te!" Utbrøt han, "vi vil ha te, for kjødet er skrøpelig og vekten av årene presser tungt på meg. Te, for de unge og for gamle. "Som svar på sin påkalling, kom en munketjener og brakte oss te og bygg. Vi blandet vår tsampa, og slo oss ned, han for å snakke og jeg for å lytte.

"Abboten ga meg tillatelse til å forlate Chakpori og komme inn i en enboercelle. Med en munk-attendant reiste jeg opp i til fjellene. Etter fem dager med reise nådde vi et sted som kan skjernes fra taket over oss. Jeg nikket, jeg kjente stedet, en enslig bygning som ligger høyt oppe i Himalaya. Den gamle mannen fortsatte: "Dette stedet var tomt, den tidligere beboer hadde nylig dødd.

Den Attendant og jeg rensset ut stedet da jeg sto og så utover dalen Lhasa for siste gang. Jeg så ned på Potala og Chakpori, snudde meg og gikk inn i det indre kammeret. Attendanten murte igjen døren, sementere den godt, og jeg var alene.»

«Men Sir! Hvordan er det der inne?» spurte jeg. Gamle Wu Hsi gned hodet. "Det er en steinbygning," svarte han sakte. "En bygning med veldig tykke vegger. Det er ingen dør, når man er inne i det indre kammeret, fordi døren er murt igjen. I veggen er det en luke som er helt lystett, gjennom hvilken eremitten mottok litt mat. En mørk tunnel forbinder det indre kammeret med rommet der tjeneren lever.

Jeg ble murt inne. Mørket var så tett at jeg nesten kunne føle det. Ikke et glimt av lys kom inn, og heller ingen lyd kunne høres. Jeg satt på gulvet og begynte min meditasjon. Først led

jeg av hallusinasjoner, trodde at jeg så striper og bånd av lys. Da følte jeg det som mørket kvelte meg - som om jeg var dekket i myk, tørr gjørme. Tiden opphørt å eksistere. Snart hørte jeg i min fantasi, bjeller, og gonger, og lyden av menn som chantet. Senere slo jeg mot de omgrensede vegger i cellen min, og prøvde i mitt vanvidd å finne en vei ut. Jeg visste ikke forskjellen mellom dag og natt, for der inne var alt så svart og så taust som graven. Etter en tid jeg ble jeg dog rolig, min panikk minket."

Jeg satt og så for meg scenen, gamle Wu - dvs den unge Wu-Hsi den gang, i det nesten levende mørket innenfor den altoverskyggende stillhet. "Annehver dag," sa den gamle mannen, "kom en tjener og plasserte litt tsampa utenfor cellen. Han kom så stille at jeg aldri kunne høre ham. I den første tiden, følte jeg blindt etter min mat i mørket jeg slo den ut og kunne ikke nå den. Jeg ringte og skrek, men ingen lyd kom ut fra cella; Jeg måtte bare vente i ytterligere to dager".

"Sir!" sa jeg: "hva skjer hvis en eremitt blir syk eller dør?"

«Gutten min," sa gamle Wu Hsi, "hvis en eremitt blir syk - så dør han. Tjeneren plasserer mat utenfor annenhver dag i fjorten dager. Etter fjorten dager, hvis maten fortsatt da er urørt, kommer det folk og river ned veggen og tar ut kroppen til eremitten."

Gamle Wu Hsi hadde vært en eremitt i syv år. "Hva skjer i en sak som din, når du har bodd den tiden du besluttet?"

"Jeg bodde slik først i to år og deretter i sju. Da det var tid for meg å komme ut, ble det laget det minst mulige lille hull slik at en svært liten stråle av lys kunne komme inn. Hver dag ble hullet utvidet, som tillot mer lys inn. Endelig kunne jeg tåle fullt dagslys. Hvis eremitter plutselig ble brakt ut i lyset, ville han umiddelbart bli slått blind, fordi hans øyne hadde vært så lenge i mørket at de ikke lenger kan regulere lysmengden. Da jeg kom ut var jeg hvit, blek hvit, og håret mitt var så hvitt som fjellets snø. Jeg måtte ha massasje og gjorde øvelser, for musklene mine var nesten ubrukelige etter stillstanden. Gradvis ble min styrke gjenopprettet og til sist jeg var i stand til - med hjelp av min ledsager - å stige ned fjellet, for igjen å bo i Chakpori."

Jeg grunnet på hans ord, tenkte på de endeløse år i mørket, i fullstendig stillhet, beroende alene på sine egne ressurser, og jeg lurte på; "Hva lærte du av det, Sir? - var det verdt det?"

"Ja, gutt, ja, det var verdt det!" sa den gamle munken. "Jeg lærte om innholdet i livet, jeg lærte formålet med hjernen. Jeg ble fri for kroppen og kan sente min ånd ut som svevde langt vekke - akkurat som du gjør nå i den astrale."

"Men hvordan vet du at du ikke innbilte deg det? Hvordan vet du at du var tilregnelig? Hvorfor kunne du ikke reise i den astrale som jeg gjør?"

Wu Hsi lo så tårene trillet nedover hans furete kinn. "Spørsmål - spørsmål - spørsmål, gutt, akkurat som jeg pleide å spørre dem" svarte han.

"Først ble jeg overveldet av panikk. Jeg forbannet den dagen jeg ble munk, forbannet den dagen jeg kom inn i cellen. Gradvis ble jeg i stand til å følge puste mønstrene og å meditere. I starten hadde jeg hallusinasjoner, forfengelige forestillinger. Så en dag kom jeg fri av kroppen min og mørket var ikke lenger mørkt for meg. Jeg så kroppen min sittende meditasjonsstilling. Jeg så mine blinde, stirrende, vidåpne øyne. Jeg så den bleke huden og tynne kropp. Stigende, gikk jeg gjennom taket i cellen og så under meg Lhasa-dalen. Jeg så det var visse endringer, så folk jeg kjente som gikk inn i tempelet. Jeg var i stand til å snakke med en telepatisk lama som bekreftet min frigjøring. Jeg reiste langt og bredt og utover grensene for dette landet. Hver 2. dag tilbake og inn i kroppen, re-animere den ved at jeg spiste og nærte den."

"Men hvorfor kunne du ikke gjøre astral reiser uten alle disse forberedelsene?" spurte jeg igjen.

"Noen av oss er svært vanlige dødelige. Få av oss har den spesielle evnen gitt til deg i kraft av oppgaven du har å gjennomføre. Du har også reist langt med den astrale måte. Andre,

slike som meg, må tåle ensomhet og motgang før ens ånd kan bryte seg fri fra kjøttet. Du, gutt, er en av de heldige, en av de svært heldige!"

Den gamle mannen sukket og sa:

«Gå! Jeg må hvile, jeg har snakket lenge. Kom og se meg igjen, du er en velkommen gjest på tross av dine spørsmål.»

Han snudde seg bort, og med takkens ord reiste jeg meg opp, bukket, og forsvant stille fra rommet. Jeg var så opptatt med å tenke at jeg gikk rett inn i den motsatte veggen, og slo nesten min ånd ut av kroppen. Masserende mitt verkende hode, gikk jeg bedrøvet langs korridoren før jeg nådde min egen celle.

Midnatts tjenesten var nesten over. Munkene satt der, klare å skynde seg avgårde for noen flere timers søvn før de kom tilbake. Den gamle Leseren der oppe på podiet var nøy med å sette inn en markør mellom sidene i en bok og snudde seg for å gå ned. Skarpe øyne fra "proctorene" som stadig var på vakt ovenfor forstyrrelser, eller på uoppmerksomme små gutter, slappet av fra jobben sin. Tjenesten var nesten over. Små chelaer svingte ildkarene for siste gang, og det hørtes den lette summingen av en stor samling som forberedte seg på å gå ut. Plutselig hørtes et øredøvende skrik, og en vill figur kunne sees over hodene på de sittende munker der han prøvde å gripe en ung trappa som holdt to pinner med røkelse. Vi rykket oss opp i sjokk. Foran oss så vi den ville figuren som virvlet og spant, mens skum fløt fra hans vridende lepper, og heslige skrik strømmet fra en torturert hals. For et øyeblikk sto verden stille; før politi-munker som hadde vært som frosset av immobilitet av overraskelse, og likeså prester stående med løftede armer. Men så gikk de voldsomt inn i handlingen. De møttes ved den gale, der de raskt dempet ham ved at de viklet hans kappe rundt om hans hode – noe som skapte taushet i de onde forbannelser som strømmet ut fra hans munn. Effektivt, ble han raskt løftet og fjernet fra tempelet. Tjenesten var avsluttet. Vi reiste oss og skyndte oss ut, ivrige etter å komme ut av Tempel-området, slik at vi kunne diskutere det som vi nettopp hadde sett.

"Det er Kenji Tekeuchi," sa en ung trappa i nærheten av meg. "Han er en japansk munk som har vært på besøk overalt.» «Har du vært rundt om i verden, så de sier," lagt til en annen. "Søker etter sannheten, og håper å få det overlevert til ham i stedet for å jobbe for det," sa en tredje.

Jeg vandret vekk, noe urolig i tankene. Hvorfor skal "Søking etter sannheten, gjøre en mann gal? Rommet var kaldt, og jeg skalv litt da jeg pakket kappen min rundt meg og la meg til å sove. Det virket ikke som noe tid gikk, før gongene hørtes igjen for neste tjeneste. Da jeg så ut gjennom vinduet så jeg de første solstrålene som kom over fjellene, stråler av lys som gigantiske fingre over himmelen, og mot stjernene. Jeg sukket, og skyndte meg ned korridoren, redd for å være den siste inn i tempelet og dermed vrede fra vaktene.

"Du ser betenkt ut, Lobsang," sa min guide Lama Mingyar Dondup da jeg møtte ham senere på dagen, etter middags tjenesten. Han gjorde tegn for meg å sitte. "Du så den japanske munken, Kenji Tekeuchi, da han kom inn i tempelet. Jeg ønsker å fortelle deg om ham, for senere vil du møte ham".

Jeg satte meg komfortabelt ned, dette ville ikke bli en rask økt - jeg var "fanget" for resten av dagen! Lamaen smilte da han så uttrykket mitt. "Kanskje vi skulle ha indisk te. . . og indiske søte kaker. . . for å sukkre pillen, Lobsang, eller?"

Jeg lyste litt opp, og han humret da han sa: "Attendanten bringer det hit nå, da jeg ventet deg!"

Ja, tenkte jeg da munke-tjeneren kom inn, "hvor ellers ville jeg ha en slik lærer?"

Kakene fra India var mine spesielle favoritter, og selv lamaens øyne utvidet seg noen ganger i forbauselse over hvor mange jeg kunne "sette i meg"!

"Kenji Tekeuchi," sa guiden min, "er - var - en meget allsidig mann. En bereist mann. Gjennom hele sitt liv (han er nå over sytti) har han vandret i verden på jakt etter det han kaller

«Sannhet». Sannheten finnes i ham selv, men det vet han ikke. I stedet har han vandret, og vandret igjen. Alltid har han studert religiøs tro, alltid han har lest bøker i de mange land i jakten på dette, denne besettelse. Nå, endelig, er han kommet til oss. Han har lest så mye av motstridende art, at hans aura er forurenset. Han har lest så mye og forstått så lite at det meste av tiden han er sinnssyk. Han er en menneskelig svamp, som tar opp all (teoretisk) kunnskap men fordøyer svært lite.»

«Er du er da imot bok studier, sir?"

"Ikke i det hele tatt, Lobsang," svarte Lamaen. "Jeg er imot, slik alle tenkende mennesker, de som får brosjyrer, hefter og bøker skrevet om merkelige sekter, altså om såkalt okkultisme. Disse menneskene forgifter sin sjel, de gjør ytterligere fremgang umulig for dem selv, før de har kastet alle de falske kunnskapene bort og blir som et lite barn."

"Hederlig Lama, hvordan blir man gal; hvordan skaper lesing noen ganger forvirring?"

"Det er en ganske lang historie," svarte Lama Mingyar Dondup. "Først må vi ta noe grunnleggende. Sitt i tålmodighet og hør på! På jorden er vi som marionetter, dukker laget av vibrerende molekyler omgitt av en elektrisk ladning. Vårt Overselv vibrerer på et svært mye høyere nivå, og har en veldig mye høyere elektrisk ladning. Det er en klar sammenheng mellom vårt nivå av vibrasjon og overselvets nivå. Man kan sammenligne prosessen med kommunikasjon mellom hver enkelt av oss på jorden, og vårt Overselv et annet sted, med en ny prosess i denne verden. Det er dette med radiobølger som sendes på tvers av kontinenter og hav, og dermed gjør en person i ett land i stand å kommunisere med en person i et land langt borte. Hjernen vår er som en radiomottaker ved at den får den "høyfrekvente" meldingen, ordre og instruksjoner, fra Overselvet og omgjør dem om til lavfrekvente impulser som styrer våre handlinger. Hjernen er en elektro-mekanisk-kjemisk enhet som gjør oss nyttige på jorden. Kjemiske reaksjoner gjør at hjernen vår kan fungere feil, ved kanskje blokkerende en del av en melding, for sjelden mottar vi meldingen nøyaktig som den ble "kringkastet" fra Overselvet. Sinnet er i stand til begrenset (egen-) handling uten referanse til Overselvet. Sinnet er i stand til å ta imot et visst ansvar, danne visse meninger, og forsøker å bygge bro mellom de "ideelle" forhold av Overselvet og de vanskelige på jorden."

"Men aksepterer vestlige mennesker teorien om elektrisitet i hjernen?" spurte jeg.

"Ja, i enkelte sykehus blir hjernens bølger kartlagt, og det er funnet at visse psykiske lidelser har et karakteristisk hjernebølgemønster. Derfor kan det ut fra hjernens bølger sies om en person lider av en psykisk sykdom. Ofte vil en sykdom i kroppen sende ut visse kjemikalier til hjernen, og påvirke dens bølge-form, og slik gi symptomer på sinnssykdom.» svarte min guide.

«Er den japanske veldig gal?» spurte jeg.

«Kom! Vi vil se ham nå, han har en av sine klare stunder.»

Lama Mingyar Dondup reiste seg og skyndte seg ut av rommet. Jeg kom meg på føttene og skred etter ham. Han ledet an ned korridoren, til en annen etasje, og til den fjerne fløyen der de er som gjennomgår medisinsk behandling. I en liten alkove, med utsikt over Khati Linga, satt den japanske munken og så lunefull ut. Da han så Lama Mingyar Dondup reiste han seg opp, foldet hendene og bukket lavt. "Bli sittende," sa min guide. "Jeg har tatt med en ung mann til deg for at han kan få høre dine ord. Han er under spesiell opplæring etter ordre fra den innerste Ene."

Lamaen bukket, snudde seg og forlot alkoven. I noen øyeblikk satt japaneren og stirret på meg, så ga han tegn for meg å sitte. Jeg satte meg på en diskret avstand, da jeg ikke visste når han igjen kunne bli voldelig!

"Ikke fyll hodet med alt det okkulte du kan lese, gutt!" sa den japanske munken. "Det er ufordøyelige saker som vil hindre din åndelige fremgang. Jeg studerte alle religioner. Jeg

studerte alle de metafysiske sektene jeg kunne finne. Det forgiftet meg, formørket mitt syn, ledet meg til å tro at jeg var en spesielt utvalgt. Nå er hjernen min svekket og til tider mister jeg kontrollen over meg selv - flykter fra mitt eget selv».

"Men Sir! hvordan kan man lære hvis man ikke leser? Hva mulig skade kan komme av det trykte ord?" utbrøt jeg.

"Du kan absolutt lese, men velg med omhu hva du leser og sørg for at du fullt ut forstår det du leser. Det er ingen fare i det trykte ord, *men det er en fare i de tankene som disse ordene kan forårsake*. Man skal ikke spise alt, blande riktig med feil føde. Heller ikke burde man lese ting som står i veien eller i motsetning til noe annet, eller lese om ting som lover (å få) okkulte krefter. Det er enkelt og mulig å lage en tanke-form som man ikke kan kontrollere, slik som jeg gjorde, og deretter kan *den* tankeformen skade en», sa den japanske munken.

«Har du vært i alle land i verden?» spurte jeg.

Japaneren så på meg, og et lite glimt dukket opp i hans øyne.

"Jeg ble født i en liten japansk landsby," sa han, "og da jeg var gammel nok gikk jeg inn den Hellige Tjeneste. I mange år studerte jeg religioner og okkult praksis. Deretter anmodet min leder meg å reise til et land langt vekk. I femti år har jeg reist fra land til land, fra kontinent til kontinent, alltid studerende. Gjennom mine tanker har jeg skapt tanker som jeg ikke kan kontrollere. Krefter som lever og finnes på astralplanet, og som til tider påvirker min 'Sølv-lenke'. Senere kan jeg kanskje få lov til å fortelle deg mer. Men nå er jeg fortsatt svekket fra det siste angrepet og dermed må jeg hvile. Med tillatelse fra din Guide kan du besøke meg på et senere tidspunkt."

Jeg bukket og forlot ham alene i alkoven. En medisinsk munk, som så meg gå, skyndte seg inn til ham. Jeg så nysjerrig på de gamle munkene som var der i denne delen av Chakpori. Så, som svar på en presserende telepatisk beskjed, skyndte jeg til min guide, Lama Mingyar Dondup.

Kapittel fem

Jeg skyndte meg langs korridorene, rasende rundt hjørner til fare for de som var i veien for meg. En gammel munk grep meg i forbifarten, ristet i meg, og sa: "Det er ikke bra å ha dette usømmelig hastverk gutt, det er ikke måten for det sanne buddhistiske!"

Så kikket han inn i ansiktet mitt, gjenkjente meg som disippelen under Lama Mingyar Dondup. Med en mumlende lyd som syntes å være "ulp!" - slapp han meg som varmt kull og skyndte seg videre. Jeg fortsatt rolig min egen vei. Ved inngangen til min guides rom bremsset jeg med slikt rykk at jeg nesten falt over ende; sammen med ham var to svært gamle abbeder. Min samvittighet gjorde meg svak; hva hadde jeg gjort nå? Verre, hvilke av mine mange "synder" hadde blitt oppdaget? Senior abbeder ventet ikke på små gutter med mindre det var dårlige nyheter. Beina føltes utpreget gummiaktige og jeg ransaket minnet for å se om jeg hadde gjort noe som kunne føre til min utvisning fra Chakpori. En av abbedene så på meg og smilte med varmen av et gammelt isfjell. Den andre så mot meg med et ansikt som virket være utskåret et stykke av Himalaya. Min guide lo. "Du har sikkert dårlig samvittighet, Lobsang. Ah! Disse hellige brødre - abbeder, er også telepatiske lamaer, la han til med en latter.

Den grimmeste av de to abbeder så hardt på meg, og med en stemme som minnet om fallende klipper sa han: "Tirsdag Lobsang Rampa, den innerste Ene har satt etterforskning igang å få fastslått at du er kjent som den nåværende inkarnasjonen av..."

"Hodet mitt var i snurr, jeg kunne nesten ikke følge hva han sa, og fanget knapt hans avsluttende bemerkninger," . . . og rangen, og tittelen Abbot blir overdratt deg i kraft av dette under en seremoni, der tid og sted fastsettes ved en senere anledning.»

De to abbeder bøyde seg høytidelig mot Lama Mingyar Dondup, og deretter bukket de høytidelig for meg. De tok opp en bok og gikk ut og gradvis døde lyden av skrittene deres bort. Jeg sto som fortumlet og stirret ned ad korridoren etter dem. En hjertelig latter, og en klapp av en hånd på skulderen min brakte meg tilbake til nåtiden. "Nå vet du hva dette besøket var for. Testene har bare bekreftet det vi *visste* hele tiden. Dette gir grunn for en spesiell feiring for deg og meg, og så har jeg noen interessante nyheter for deg.»

Han førte meg inn i et annet rom, der det var forberedt et ekte indisk måltid. Uten behov av å bli oppmuntret, satte jeg meg til det!

Senere, da jeg ikke kunne spise mer, når bare synet av den gjenværende mat gjorde meg kvalm, da reiste guiden min seg og ledet veien tilbake til det andre rommet. "Den innerste Ene, har gitt meg tillatelse til å fortelle deg om "Cave of the Ancients" (fortidsgroten) sa han, og la straks til, "dvs den innerste Ene har selv foreslått at jeg skulle fortelle deg om den.»

Han ga meg et sidelengs blikk, og nesten i en hvisken bemerket han; "Vi sender en ekspedisjon dit i løpet av få dager."

Jeg følte spenningen bølge gjennom meg og hadde det umulige inntrykk av at kanskje jeg skulle "hjem" til et sted jeg hadde kjent før. Guiden min betraktet meg svært tett på faktisk. Da jeg så opp, under intensiteten av blikket hans, nikket han på hodet. "Som deg, Lobsang, hadde også jeg en spesiell opplæring, spesielle muligheter. Min egen lærer var en mann som for lenge siden har gått fra dette livet, hvis tomme skall nå finnes i 'Hallen med De Gylne'. Med ham reiste jeg mye i hele verden. Du, Lobsang, blir nødt til å reise alene. Nå - sitt stille, og jeg vil fortelle deg om funnet av denne hulen."

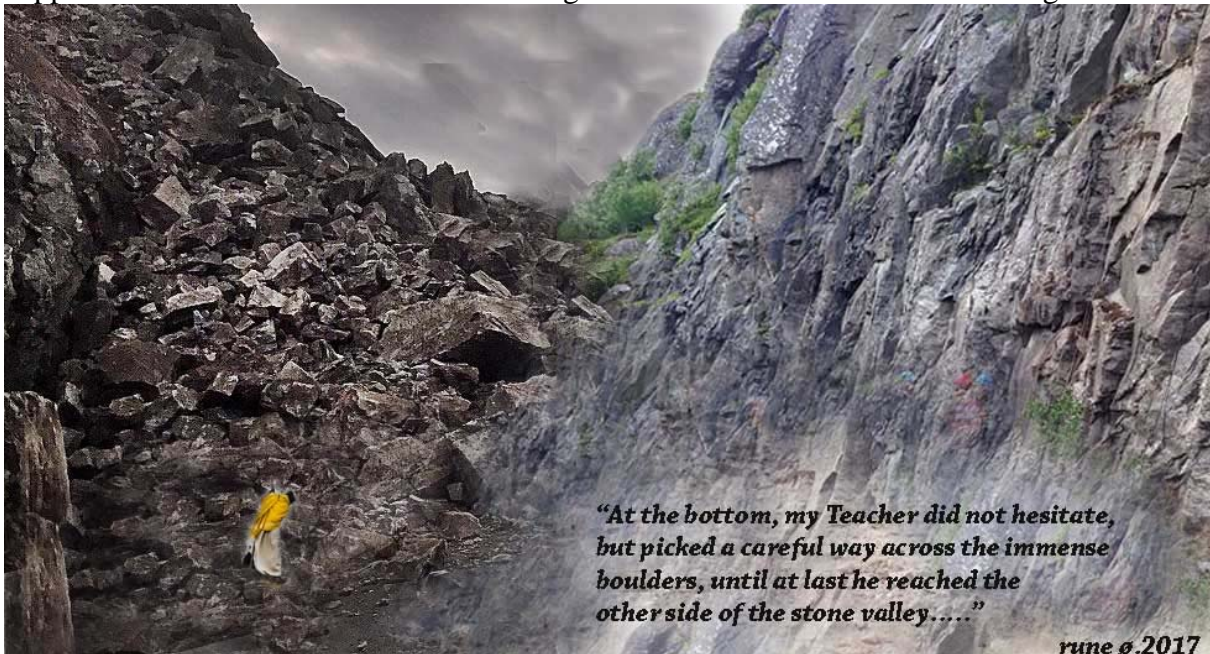
Jeg vetet leppene mine, dette var det jeg hadde hatt lyst å høre lenge. I et kloster, som i alle samfunn, blir rykter ofte spredt i hjørnene. Noen rykter var selvinnløsende rykter og ingenting mer. Dette, derimot, var annerledes, noe jeg *trodde på* av det jeg hadde hørt.

"Jeg var en veldig ung lama, Lobsang," begynte Guiden min. "Med min lærer og tre unge lamaer skulle vi utforske noen av de fjerne fjellområder. Noen uker før hørtes det et ekstraordinært høyt smell, etterfulgt av en tung klippe-fall. Vi dro ut for å undersøke saken. I dager hadde vi streifet rundt foten av en mektig fjellkjede. Tidlig på morgenen den femte dagen, vekket min lærer meg, men var selv ikke helt våken; Han syntes å være i en døs. Vi snakket med ham men fikk ikke svar. Jeg var overveldet av bekymring, tenkte at han var syk, og lurte på hvordan vi skulle få ham ned de endeløse avstander til sikkerhet. Tregt, som overveldet av en merkelig kraft, slet han seg på bena, falt over ende, men sto til slutt igjen oppreist. Snublende, som i krampetrekninger, beveget han seg som en mann i transe, og kom seg litt videre. Vi fulgte etter nesten i frykt og beven. Opp den bratte fjellveggen klatret vi, med byger av små-steiner som regnet ned over oss. Endelig nådde vi den skarpe kanten rundt området ved toppen og sto og stirret nedover. Jeg opplevde en følelse av dyp skuffelse; foran oss var en liten dal som nå nesten var fylt med store steinblokker. Her hadde tydeligvis raset sin opprinnelse. Dette hadde åpnet en del av fjellsiden. Store flater av nylig eksponert stein stirret på oss i sterkt sollys. Mose og lav hang ned uten støtte. Jeg snudde meg bort. Det var ingenting her å engasjere oppmerksomheten rundt, ikke annet enn et ganske stort stein-ras. Jeg snudde meg for å starte nedstigningen, men ble umiddelbart stoppet av en som hvisket 'Mingyar! "En av mine følges-venner pekte. Guiden min - fortsatt under en merkelige tvangshandling - gikk ned langs fjellsiden."

Jeg satt som fengslet, sluttet å snakke for et øyeblikk og tok en slurk vann, deretter fortsatte han.

"Vi så på ham med noe desperasjon. Sakte klatret han ned langs fjellsiden, mot den klippe-strødde 'etasjen' i den lille dalen. Vi fulgte motvillig, ventet hvert øyeblikk å skli på det farlige fjellet. Der nederst nøyte ikke min lærer, men tok forsiktig ut en vei mellom de enorme steinblokkene, inntil han endelig nådde den andre siden av steindalen. Til vår skrekk startet han så å klatre oppover på andre siden, ved hjelp av klatregrep som var usynlig for oss - et par kilometer bak. Vi fulgte motvillig med. Det var ingen annen vei mulig for oss. Vi kunne ikke gå tilbake og si at vår seniorsjef hadde klatret i fra oss, eller at vi var for redde for å følge ham - farlig som selve klatringen var. Jeg klatret først, tok ut en svært forsiktig rute. Det var steinhardt fjell, luften var tynn. Snart var pusten raspande i halsen og lungene mine var fylt med en hard, tørr verke. Ved en smal fjellhulle kanskje fem hundre fot (180m) fra dalen, la jeg meg ned utstrakt, gispet etter pusten. Da jeg kikket opp, og forberedte å gjenoppta klatringen, jeg så den gule kappen til min lærer forsvinne over en fjellhulle høyt der oppe. Bistert klamret jeg meg til klippene som fortsatte stadig opp videre. Mine følgesvenner, fulgte motvillig bak. Nå var vi klar av det ly som vi hadde en stund og den harde vinden pisket i våre kapper om oss. Små steiner ble kastet ned og vi måtte være harde for å holde det gående."

Min guide gjorde et opphold i fortellingen et øyeblikk, for å ta en slurk vann og å se å se at jeg lyttet. Det gjorde jeg!

"Endelig," fortsatte han, "merket jeg en grop der jeg kunne få fingerfeste. Jeg tok et fast grep, og trakk jeg meg opp, og ropte til de andre at vi hadde nådd et sted hvor vi kunne hvile. Det var en hulle som skrånet svakt ned mot baksiden og var ganske usynlig fra den andre siden av fjellkløfta. Ved første øyekast virket hulla å være omtrent ti fot (3m) bred. Jeg stoppet ikke for å se nærmere, men knelte slik at jeg kunne hjelpe de andre opp; en etter en. Snart sto vi der alle sammen, skjelvende i vinden etter anstrengelsen. Ganske åpenbart hadde et ras avdekket denne avsatsen, og da jeg kikket nærmere etter, så jeg at det også var avdekket en smal sprekk i fjellveggen. *Var det det?* Fra der vi sto kunne det ha vært en skygge, eller en flekk av mørk lav. Som en samlet gruppe, flyttet vi oss frem for å undersøke. Det *var* en sprekk; en som var omtrent 75 cm bred med om lag 1,5 m høy. Min lærer var ikke å se."

Jeg kunne visualisere scenen. Men dette var ikke tiden for egen tenkning. Jeg ønsker ikke å gå glipp av et ord!

"Jeg gikk litt tilbake for å se om min lærer hadde klatret høyere, men det var ingen tegn til ham. Skremmende tittet jeg inn i sprekken. Der var det så mørkt som i graven. Tomme for tomme, fremoverbøyd i smerte, gikk jeg inn. Omtrent femten fot inne, var et meget skarpt hjørne, og så et annet, og så enda ett. Hadde jeg ikke vært lammet av skrekk ville jeg ha ropt av overraskelse; for her var et mykt sølvliggende lys, lysere enn det lyseste måneskinn. Lys jeg aldri hadde sett før. Hulen der jeg nå befant meg, var romslig - med et tak som var usynlig i mørket over. En av mine følgevenner dyttet meg ut av veien og ble i sin tur presset inn av en annen. Snart sto vi alle fire av oss stille og skremte og beundret det fantastiske synet foran oss. Et syn som ville ha gjort at noen hver av oss ville ha trodd seg ha mistet sin sunne fornuft. Grotten var mer som en enorm hall, der den strakk seg helt bort i det fjerne, som om fjellet selv var hult Lyset var overalt, og slo ned på oss fra en rekke globuser som syntes å være opphengt et sted der oppe i mørket i taket. Merkelige maskiner fylte stedet, maskiner som vi ikke kunne ha forestilt oss. Selv fra det høye taket hang det apparater og mekanismer. Noen, så jeg med stor forbauselse, ut å være dekket av hva som syntes å være av det klareste glass."

Øynene mine må ha vært runde av forbauselse, for Lamaen smilte til meg før han gjenopptok sin historie.

"Vi hadde helt glemt min Mester, da han plutselig dukket opp, slik at vi hoppet i skrekk! Han humret av våre stirrende øyne og overraskende ansikter. Nå så vi at han ikke lenger var under styring av den merkelige, overveldende tvang. Sammen vandret vi rundt og så på de merkelige maskiner. For oss hadde de hadde ingen betydning, de var bare samlinger av metall og stoffer av en rar, eksotisk form. Læreren min beveget seg mot et ganske stort svart panel, som tilsynelatende var innebygd i en av veggene i hulen. Da han var i ferd med å føle ovenpå overflaten, svingte det opp. Nå var vi nesten på det stadiet at vi trodde at hele plassen var forhekset, eller at vi hadde blitt offer for en hallusinerende kraft. Læreren min hoppet tilbake som alarmert. Det svarte panelet svingte tilbake. En av oss som var mer dristig, rakte ut hånden og panelet svingte til åpen posisjon igjen.

En kraft som vi ikke kunne motstå drev oss fremover. Ute av stand å kjempe mot - ble vi på en eller annen måte - ledet til å gå inn gjennom en døråpning ved panelet. På innsiden var det mørkt, så mørkt som mørket i eremitt- cellen. Fortsatt under uimotståelig tvang, ble vi ledet videre før vi satte oss på gulvet. I noen minutter satt vi skjelvende av skrekk. Da ingenting skjedde, gjenvant vi roen, og så hørte vi en serie av klikk, som om metall skrapte mot metall."

Uvilkårlig skalv jeg ved tanken og hadde trolig selv dødd av skrekk! Min guide fortsatte.

"Sakte, nesten umerkelig, ble det dannet en tåkete glød i mørket foran oss. I begynnelsen var det bare et utydelig blå-rosa lys, nesten som om et spøkelse som ble materialisert for våre blikk. Tåke-lyset ble spredt, ble lysere, slik at vi kunne se konturene av utrolige maskiner som fylte denne store hallen, bortsett fra midten av gulvet hvorpå vi satt. Lyset trakk seg tilbake, virvlet, falmet, og ble lysere da det dannet og forble i sfærisk form. Jeg hadde det merkelige og uforklarlige inntrykket av gamle maskiner som knirkende og sakte kom i bevegelse etter evigheter av tid. Fem av oss satt tett sammen på gulvet, bokstavelig talt fjetret. Det kom en slags melding inn i hjernen min, som de telepatiske lamaene skulle tolke, og inntrykket endret seg og ble så klart som tale."

Min Guide kremtet, og strakk seg ut etter noe å drikke, men hånden hans stanset i luften. "La oss ha te, Lobsang," sa han da han ringte med sin sølvklokke. Munken-tjeneren visste godt hva vi ville ha, for han kom straks inn med te - og kaker!

"Inne i lyset så vi bilder," sa Lama Mingyar Dondup, "uklare og disige i starten, men snart opphørte de å være bilder. I stedet så vi faktiske hendelser".

Jeg kunne ikke holde meg lenger:

"Men ærede Lama, hva kunne du se?" spurte jeg som i en feber av utålmodighet. Lamaen bøyde seg fram og skjenket seg mer te. Det slo meg da at jeg aldri før hadde sett ham spise de indiske søte kaker. Te, ja, han drakk masse te, men jeg hadde aldri sett ham ta noe ved siden av, heller ikke de mest sparsomme ting av mat.

Gongene hørtes for tempeltjeneste, men lamaen rørte seg ikke. Når den siste av munkene hadde jaget avgårde sukket han dypt og sa: "Nå vil jeg fortsette."

Han fortsatte; "Dette er hva vi så og hørte, og DU skal se og høre det i en ikke altfor fjern fremtid. For tusener på tusener av år siden var det en høy sivilisasjon i denne verden. Menn kunne fly gjennom luften i maskiner som trosset tyngdekraften; menneskene var i stand til å lage maskiner som kunne sende tanker inn i hodet til andre - tanker som kunne sees som bilder. De hadde fisjonskraft, og til sist detonerte de en bombe som helt ødela denne verden, og forårsaket kontinenter å synke i havene og andre å stige opp. Verden ble redusert, og så har vi i alle religioner på denne jorda; historien om syndfloden.

"Jeg var ikke uvitende om dette siste.

"Sir!" Utbrøt jeg, "vi kan se bilder av dette i de Akashiske opptegnelser. Hvorfor slite seg opp farlige fjell bare for å se hva vi kan lettere kan oppleve der?"

«Lobsang, "sa min guide alvorlig, "vi kan se alt i den astrale og i de Akashiske opptegnelser, for sistnevnte inneholder kunnskapen om alt som har skjedd. Vi kan se det, men vi kan ikke røre ved det. I en astral reise kan vi oppsøke steder og dra tilbake, men vi kan ikke berøre noe av den verden. Vi kan ikke engang ta med en kappe med eller bringe tilbake en blomst. Så via de Akashiske opptegnelser, kan vi se alt, men vi kan ikke undersøke det i de minste detaljer - alle de merkelige maskiner som er lagret i disse fjellhaller. Vi skal dra til fjellene, og vi skal undersøke maskinene."

"Hvor rart det er," sa jeg, "at disse maskinene av alt i verden bare skulle finnes i landet vårt!"

"Oh! Men du tar feil!" forklarte guiden min.

"Det er et lignende kammer på et bestemt sted i landet Egypt. Det er et annet kammer med identiske maskiner beliggende i Sør-Amerika. Jeg har sett dem, jeg vet hvor de er. Disse hemmelige kammerne ble skjult av folkene i gamle dager, for at deres artefakter skulle bli funnet av senere generasjoner - når tiden var moden. Dette plutselige raset blottet inngangen til kammeret i Tibet, og da vi kom på innsiden, fikk vi kunnskaper om de andre stedene.

Men dagen er langt kommet. Snart skal syv av oss - og det inkluderer deg - sette ut på en reise til denne "fortidsgrotten".

I mange dager var jeg som i feber av spenning. Jeg måtte holde min kunnskap for meg selv. Andre skulle fortelles at vi dro til fjellene i en urte-samle ekspedisjon. Selv i et slikt avsidesliggende sted som Lhasa var det alltid de som var på konstant utkikk etter økonomisk vinning; representanter for andre land som Kina, Russland og England, noen misjonærer og handelsfolk som kom fra India; de var alle klar til å lytte for å finne ut av der vi hadde vårt gull og våre juveler. De var alltid klar til å utnytte alt som de håpet kunne gi en økonomisk fordel for dem.

Så - vi holdt den sanne hensikten med vår ekspedisjon veldig hemmelig.

Ca to uker etter at jeg snakket med Lama Mingyar Dondup, var vi klare til å dra. Klare for den lange, lange klatringen opp fjellene, gjennom lite kjente raviner og forrevne veier.

Kommunistene er nå i Tibet, slik at stedet for denne Fortidsgrotten bevisst er blir skjult, for hulen er et svært reellt sted faktisk, og har gjenstander det ville muliggjøre det for kommunistene å erobre verden.

Alt dette, er alt som jeg skriver er sant, bortsett fra det nøyaktige stedet for hulen. På et hemmelig sted er nøyaktige, komplette referanser og skisser registrert og nedtegnet på papir, slik at det - når den (riktige-) tid kommer - vil frihetens energier finne sin sanne plass.

Sakte reiste vi ned langs veien fra Chakpori klosteret og gjorde vår rute langs "kashya Linga", forbi Parken, og vi fulgte veien ned til fergen hvor båtføreren ventet oss med sin flate yak-hud trekte båt, og førte oss til den andre siden. Det var syv av oss, inkludert meg, som krysset elven - Kyi Chu - og det tok litt tid. Til slutt var vi sammen igjen på den andre siden. Vi bar vår last, mat, tau, en ekstra kappe hver, og noe metall verktøy, og satte av sted ut mot sør-vest. Vi gikk til solnedgangen kom og de forlengede skygger gjorde det vanskelig for oss å se vår vei over den steinete sti.

Så, i mørket, samlet vi oss til et beskjedent måltid av tsampa, før vi la oss ned for å sove på lesiden av noen store steinblokker. Jeg sovnet nesten straks hodet mitt hvilte på kappen. Mange tibetanske munkere av lama graden sover sittende, som reglene foreskriver. Jeg, og mange andre, sov liggende - men vi måtte følge regelen om at vi bare kunne sove hvis vi lå på den høyre siden. Mitt siste blikk før jeg sovnet, var av Lama Mingyar Dondup sittende som en utskåret statue mot den mørke nattehimmelen.

Ved det første lys av den gryende dagen våknet vi og fikk oss et veldig nøysomt måltid, og deretter tok vi vår last, og marsjerte i vei. Hele dagen gikk vi, og dagen etter også. Vi passerte de små fjell, og kom oss videre til de virkelig fjellrike områdene. Snart ble vi nødt å binde oss sammen og sende opp den letteste - meg! - først over farlige sprekker, slik at tauene kunne festes til klipper og slik lage en trygg passasje for de tyngre menn. Slik smidde vi oss videre, klatrende stadig oppover i fjellene. Endelig, sto vi der, ved foten av den mektige fjellveggen og var nå nesten blottet for fester for hender og føtter, og min guide sa; "Over denne steinhammern, ned på den andre siden, og over den lille dalen som vi skal finne, er vi ved foten av HULEN."

Vi streifet rundt i bunnen av fjell-flaket, på utkikk etter håndfeste. Tilsynelatende hadde et eller annet steinsprang gjennom årene fjernet de små avsatser og kløfter. Etter å ha kastet bort nesten en dag, fant vi etter hvert en "skorstein" som vi klatret opp langs - der vi brukte hender og føtter, og kilte ryggen mot den andre siden av "skorsteinen". Gispende i den tynne luften, klatret vi til toppen og kikket spent over. Endelig - der foran oss var dalen. Stirrende intenst på den motsatte fjell-veggen langt der borte, kunne vi enda ikke skjelne noen hule, ingen sprekke i den glatte bergoverflaten. Dalen nedenfor oss var overstrødd med store steinblokker og - langt verre - en susende fjellbekk strømmet langs midten.

Ivrige klatret vi ned dalen og gjort vår vei til bredden av bekken før vi kom til et sted der store steinblokker ga en prekær passasjevei, for de med evnen til å hoppe fra stein til stein.

Jeg som var den minste, hadde ikke benlengde for hoppene, men ble så behørlig trukket gjennom den isete vannstrømmen med et tau. En annen uheldig; en liten litt butt lama, hoppet for kort - så også han ble da slept i enden av et tau. På den andre bredden, vred vi våre gjennomvåte klær men satte dem på oss igjen. Sprayen hadde gjort oss våte til skinnet.

Vi fant vår vei forsiktig over steinene, der vi krysset dalen og nærmet oss den siste barrieren, klippe flakene. Min Guide, Lama Mingyar Dondup, pekte på et ferskt stein arr. "Se!" Sa han, "enda et nytt ras har slått av den første avsatsen der vi klatret opp."

Vi sto godt tilbaketrukkent, og prøvde å få et overblikk av oppstigningen foran oss. Den første avsatsen var ca tolv fot (4m) over bakken, og det var ingen annen måte å komme opp. Den høyeste og mest slitne lama sto så med armene utstrakt, støttende seg mot fjellveggen, mens den letteste av lamaene klatret opp på skuldrene hans og tilsvarende støttet seg selv. Endelig ble så jeg løftet opp slik at jeg kunne klatre opp på skuldrene til topp mannen. Med et tau rundt livet, løftet jeg meg opp på å hylle. (Ned 67 forts.senere)